Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 8 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Misterul lacului sacru

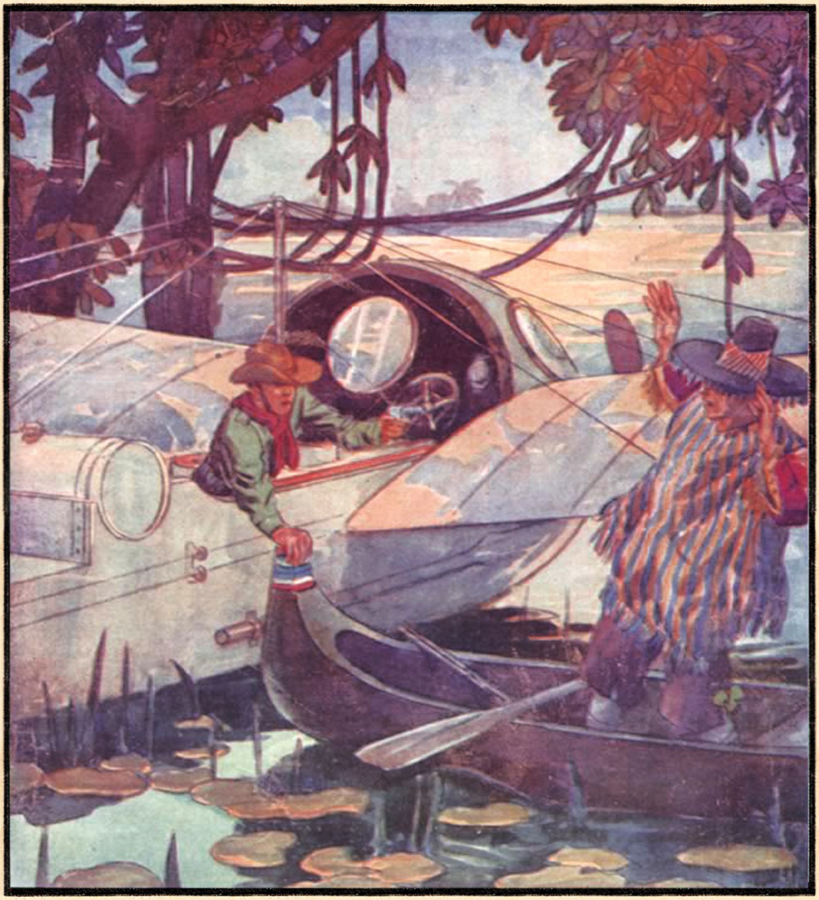

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Misterul Lacului Sacru

Nr. 8

V.1.0
V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I

Să străbaţi în automobil distanţa de opt mii de kilometri, prin regiuni încă sălbatice şi aproape pustii, prin munţi abrupţi, pe drumuri unde capriciul naturii domneşte în ciuda operei omeneşti, e o întreprindere cu adevărat temerară.

Şi totuşi asta făceau trei băieţi, trei cercetaşi din Italia şi un tânăr detectiv american.

Plecaţi de la frontiera dintre Statele Unite şi Mexic, ei voiau să străbată această ultimă, tară de la nord la sud şi în plus Guatemala, Honduras-ul, Nicaragua, Costarica, istmul de Panama în toată lungimea, Columbia, Ecuatorul şi, în sfârşit Peru-ul şi să se oprească la extremitatea acestei ţări a vechilor Incaşi pe malurile lacului Titicaca, situat pe frontiera de nord dintre Peru şi Bolivia.

Notaţi că pe toată întinderea acestui imens parcurs, şoselele sunt aproape necunoscute, cel puţin aşa cum le avem noi în Europa.

Drumuri pentru catâri, poteci nesigure, albii de râuri secate, iată ce simt acolo şoselele. Punţi de liane sau de trunchiuri prost legate între ele, iată ce înlocuieşte acolo podurile noastre de piatră sau de fer şi marile noastre apeducte.

Consultând o hartă a Americii centrale şi văzând că de la sudul Mexicului la Peru nu e decât un şir de lanţuri muntoase, uneori extrem de înalte şi totdeauna destul de accidentate s-ar părea că această călătorie de opt mii de kilometri cu automobilul e absolut imposibilă.

Şi totuşi, o repetăm, trei băieţi şi un tânăr, încercau cu o puternică maşină de 100 cai putere această călătorie fantastică. Căci aceşti patru tineri îndrăzneţi nu se îndoiau nimic! Ei erau Raimondo Balsan, Marius Colombo şi Jean-Maria Callega, zis Jean Bart, cei trei cercetaşi italieni care câştigaseră premiul Carnegie de un milion de dolari, trecând Atlanticul cu aeroplanul şi detectivul american John Rock.

Şi se ducea în Peru, fiindcă sperau să dea de urma a trei misterioşi bandiţi: Zucco, Wallis şi Wup, care împreună cu alt complice, Tokman fugit în Europa, furaseră cu o îndemânare cu adevărat uimitoare cecul iscălit Carnegie şi care valora cinci milioane de dolari.

Plecaţi din districtul San Vicente, de pe frontiera dintre Mexic şi Statele Unite, în dimineaţa de 13 Iulie, cei patru călători străbătuseră cu mare viteză tot Mexicul urmând un drum extrem de rău, care mergea aproape tot timpul de-a lungul căii ferate; trecuseră prin Mexic fără să se oprească, la 14 Iulie seara, după ce făcuseră aceşti primi 1500 kilometri în două zeci şi şase de ore de mers efectiv, afară de câteva opriri obligatorii pentru masă şi mici popasuri. Ajunseră în seara aceea în orăşelul Puebla, care e ultima staţie de drum de fier. Şi

aici petrecură noaptea într-un han.

Partea cea mai uşoară, ba chiar singura uşoară a călătoriei era acum îndeplinită.

La sud de Puebla nu mai era calea ferată, care mulţumită lucrărilor tehnice ce necesită înlesneşte construirea unei şosele paralele.

La sudul acestui orăşel se întinde muntele, acea Sierra abruptă care face din centrul Americii o lungă creastă sinuoasă ce merge până la portul Tehuantepec în Pacific. Dar apoi, în spre Guatemala nimic decât munţi, poteci, văi şi punţi din trunchi de arbori sau din liane ce se leagănă.

La 15 Iulie, la răsăritul soarelui, automobilul părăsi Puebla, John Rock era la volan, Raimondo Balsam lângă dânsul şi în scaunele dinapoi Marius şi Jean Bart.

Cei trei sute de kilometri care separă Puebla de Oajaca fură străbătuţi în patru ore, fără incidente. Şi tot fără incidente merseră în patru ore şi jumătate de la Oajaca la Tehuantepec unde mâncară la un han şi umplură cu provizii de gură lada automobilului. La două după amiază ieşiră din Tehuantepec, intrând în munţi printr-o potecă repede care mergea în zig-zag până la oraşul Guatemala, capitala statului cu acelaş nume.

Aspectul sălbatec al munţilor şi impractibilitatea aparentă a drumului făcură pe automobilişti să-şi dea imediat seama de primejdiile la care se expuneau.

Drumul mersese urcându-se mereu pe marginea Oceanului Pacific, al cărui azur infinit se întindea în stânga călătorilor. Apoi mereu în zigzag înconjurase o culme înaltă.

Şi ajunseră pe flancul unui munte orientat spre sud-est, deasupra unei văi de o adâncime incalculabilă în fundul căreia strălucea la soare apa unui torent.

Drumul era atât de strâmt în cât automobilul abia avea loc să treacă. La dreapta era zidul de stânci, la stânga prăpastia. La cea mai mică deviere, la cea mai mică întorsătură prea bruscă a volanului, ar fi fost moartea.

Bineînţeles maşina nu mergea mai repede ca un cal la pas, făcând în fiecare clipă salturi şi curbe îngrijorătoare.

Aceasta dură de la trei la cinci. Apoi, brusc, drumul se lărgi flancul muntelui umflându-se în locul acela formând un soi de platou cu cornişă, dar acea potecă era plină de gropi şi de pietre enorme prăvălite din înălţimi.

Era mai puţin periculoasă pentru automobilişti, care nu riscau să se rostogolească într-o prăpastie, dar era mai primejdioasă pentru automobil, ale cărui roţi şi arcuri riscau să se rupă în fiecare moment.

Erau orele cinci şi jumătate şi deşi plecaseră din Tehuantepec de mai bine de trei ore, nimeni nu deschisese gura.

Ca de obicei fu Marius care rupse tăcerea, căci, pentru firea lui de milanez era extraordinar să treacă trei ore fără că vorbească.

Însfârşit, nemaiputând răbda, strigă:

— Mii de pipe! De-om merge tot aşa, n-o să trebuiască opt zile, ci şase luni s-ajungem la Peru.

— Dacă o s-ajungem! observă Jean Bart cu glasul lui cadenţat şi calm de ligur.

— Raimondo! strigă Marius.

Raimondo Balsan se întoarse, zicând cam încruntat:

— Ce e, ce vrei cu mine?

— Na! Vreau să-ţi spun o idee a mea, dar fără să te superi, ştii!..

— Spune! mi se pare că am şi eu aceeaşi idee ca şi tine răspunse Raimondo cu acel sânge rece şi accent care caracterizează pe italianul originar din Roma.

— Atunci, dacă suntem de acord, cu atât mai bine! Deci iată: dragul meu, cred că n-ai avut o idee nimerită vrând să facem voiajul ăsta în automobil. Cu aeroplanul am fi mers mai repede şi fără primejdii.

— Destul! îi tăie vorba Raimondo. Oare cu aeroplanul am fi întâlnit într-un han mexican pe incaşul Rai, servitorul banditului Zucco? Şi oare această întâlnire nu ne-a pus pe urmele precise ale aceluiaşi Zucco, făcându-ne să cunoşteam relaţiile sale cu bandiţii de pe frontiera mexicană? Această întâlnire o datorăm faptului că eram cu automobilul. Mulţumită ei ştim acum că Zucco şi complicii săi se găsesc la Lacul Sacru în Peru şi avem motive puternice să credem că acest lac Sacru nu e altul decât lacul Titicaca, singurul de altminteri care există în Peru. Nu criticaţi deci întrebuinţarea automobilului, de la New York până aici!

— Raimondo are dreptate! afirmă Jean Bart. Dar…

— Dar, mii de pipe! are dreptate. Şi totuşi…

— Şi totuşi!… exclamă Raimondo. Vreţi să vă spun ce gândesc şi ce gândiţi voi doi?

— Vorbeşte! răspunse Jean Bart.

— Dă-i drumul, mii de pipe, vociferă Marius.

— Ei bine eu cred şi credeţi şi voi…

— Stop! le tăie vorba un glas sec care-i făcu atenţi pe când automobilul se oprea brusc.

Era John Rock, detectivul, pus la dispoziţia celor trei italieni de şeful poliţiei new-yorkeze, domnul Smithson. Şi John Rock continuă:

— Întrerupeţi pentru un moment interesanta voastră discuţie, amicii mei şi priviţi înaintea automobilului.

În faţa automobilului era ceva foarte simplu: nu mai era nici un drum…

Se sfârşea pe marginea unei prăpăstii atât de bruscă şi de strâmtă încât John Rock n-o văzuse decât în clipa în care roţile anterioare ale

automobilului erau abia la şase metri distanţă de ea. Această prăpastie despica în două muntele, întocmai ca un calup de unt care ar fi fost tăiat în două de un cuţit.

Desigur fusese formată de vreun cutremur, iar în fundul ei se auzea rostogolindu-se o cataractă.

— Pe toţi dracii! zise Raimondo. Dacă şi d-ta ai fi întors capul să stai de vorbă cu noi, automobilul n-ar mai fi avut decât şase metri ca să se rostogolească.

— Iar noi am fi făcut colo jos o frumoasă marmeladă, bombăni Marius.

— Pe Cristof Columb! exclamă Jean Bart. Urât drum. Dar, e o punte.

— O punte! exclamă râzând John Rock.

Puntea era ceva mai spre dreapta într-un punct în care cele două margini ale precipitiului se apropiau atât încât nu mai erau de cât la patru metri una de alta.

Cei patru automobilişti săriră toţi jos şi se apropiară spre a o examina.

Era formată din două trunchiuri groase de arbori puse paralele la vreo trei metri distanţă unul de altul. Pe aceste două grinzi erau aşezate de-a curmezişul alte trunchiuri strânse unul de altul cu ajutorul unor frânghii, care păreau aproape putrezite.

Alte frânghii legau aceste trunchiuri de cele două grinzi Iar pe deasupra lor era un strat de pietre şi de pământ; nu avea însă nici un soi de balustradă.

— Mii de pipe! strigă Marius, se vede că serviciul american al podurilor şi şoselelor nu prea lucrează prin părţile astea! Frânghiile sunt pe jumătate putrezite, stratul de pământ care trebuie să fi acoperit acele pietre aproape nu mai există, pietrele s-au rostogolit în prăpastie iar traversele abia se mai ţin… Aşa că nu mai rămân întregi decât cele două trunchiuri care le susţin.

— Dar acelea cel puţin sunt solide. Priviţi ce groase sunt!

— De partea cealaltă, zise Raimondo drumul e ceva mai bun. Ba chiar s-ar părea că a fost de curând reparat.

— Da! afirmă John Rock. Mi s-a spus la Tehuantepec că drumurile din districtul San Cristobal sunt mai bine întreţinute de cât toate celelalte din Mexicul meridional fiindcă locuitorii s-au organizat între ei şi îndeplinesc rolul de cantonieri. Dincolo de această prăpastie trebuie să înceapă districtul San Cristobal.

— Atunci am făcut partea cea mai rea a drumului? întrebă Jean Bart.

— Probabil.

— În cazul acesta trebuie să trecem puntea, zise Marius.

— Nu văd altceva de făcut, zise Raimondo, afară numai dacă… Dar, tăcu şi roşi ca şi când gândul pe care nu-l exprima ar fi fost prea

delicat de mărturisit. Dar, cum ceilalţi îşi concentrau toată atenţia asupra punţii, nimeni nu observă încurcătura sa.

Pe de altă parte, Marius, cu îndrăzneala lui impulsivă şi pornirea sa firească spre tot ce era temerar, se şi repezi pe punte zicând:

— Staţi că văd eu numai decât dacă e solidă! Voi uitaţi-vă şi vedeţi dacă cedează!

Şi pe când Raimondo era cufundat în gândurile sale, pe când John Rock şi Jean Bart, fiecare în faţa unuia din cele două trunchiuri le examinau cu atenţie, Marius pornea prin mijlocul punţii.

Punea picioarele cu precauţiune unul înaintea altuia, apăsând din ce în ce mai tare. Se auzeau scârţâituri, dar puntea nu ceda.

Şi ajunse repede de partea cealaltă.

— Pe cinstea mea.! Eu cred că automobilul poate trece. E mult mai solidă decât s-ar crede!

— N-a cedat de partea mea, zise John Rock.

— Nici de a mea! afirmă Jean Bart.

Deşi John Rock avea treizeci de ani Şi Raimondo cel mai mare dintre cercetaşi, ceva mai mult de jumătate din această vârstă, nu detectivul comanda expediţia, ci cercetaşul.

Toţi se întoarseră deci spre Raimondo care, în picioare, cu capul plecat, părea că reflectează, fără să audă, sau să vadă cele ce se petreceau în jurul său.

Şi Marius strigă:

— Ei! Raimondo, visezi! Ce naiba?

Raimondo ridică fruntea şi zâmbi cam ruşinat:

— Ce e?

— Noi credem că puntea e destul de solidă ca să susţie automobilul.

— Atunci, trecem? zise Raimondo.

— Ei! Mii de pipe! Tu eşti doar şeful. Aşteptăm ordinele tale!

— Bine! Atunci trecem!

Şi sări în maşină, aşezându-se la volan.

— Ce faci? strigă John Rock. Eu conduc.

— Nu! răspunse scurt Raimondo. Ca să trecem puntea voi conduce eu. Eu sunt de vină că suntem aici cu automobilul, căci ar fi trebuit să-mi dea în gând, după ce am dat de urma lui Zucco, să ne întoarcem imediat la New York şi să luăm aeroplanul cu care acum am fi la Peru. A fost o prostie că nu m-am gândit la asta. Ei bine, dacă e vreun risc să trecem pe această punte, mă voi expune eu şi nu voi, care n-aţi făcut altceva decât să vă supuneţi ordinelor mele, urmând greşeala mea, de care de altminteri nici voi nu v-aţi dat seama!

— Haidem! John Rock, Marius, Jean Bart! Veţi trece după mine cu piciorul.

Şi zicând acestea, lansase automobilul, al cărui motor nu fusese

stins.

Şi înainte ca John Rock şi Jean Bart să se fi putut opune, cele două roţi dinainte treceau de pe pământ pe puntea de bârne. Dar, în clipa în care erau să treacă şi roţile dinapoi se auzi o trosnitură oribila şi cei trei camarazi, muţi de groază văzură pe Raimondo strângând brusc frâna şi punând de-a curmezişul partea anterioară a automobilului, oprit brusc pe loc. Bârnele se rupseră şi cădeau în prăpastie, rupând sub greutatea lor frânghiile putrede care ar fi trebuit să le ţie legate de cele două grinzi.

Şi automobilul, suspendat deasupra găurii ce se formase într-o clipă rămăsese în echilibru, cu una din roţile de dinainte rezemată de grinda din dreapta, pe când cealaltă se rezemă de una din traverse.

Cât pentru cele două roti de dinapoi erau încă pe pământ. din fericire, căci dacă şi roţile din spate ar fi fost pe punte în clipa când se rupsese, automobilul ar fi desfundat toată puntea şi s-ar fi prăvălit împreună cu Raimondo în fundul abisului.

Şi după o clipă de oroare instinctivă, din amândouă părţile izbucniră strigătele:

— Raimondo. Pe Cristof Columb! Nu te mişca!

— Nu te mişca! Echilibrul!

— Aşteaptă! Aşteaptă! Raimondo, grinzile sunt încă solide, putem reface puntea şi pe urmă să îndreptăm maşina.

— Da ai dreptate! zise Raimondo, care era uimitor de calm şi părea că stă foarte comod deasupra prăpastiei.

Marius de pe partea dreaptă, John Rock şi Jean Bart da pe cea stângă se repeziră în spre păduricea care acoperea acel platou.

Cu ajutorul securilor ce le aveau la brâu ei doborâră repede câţiva arbori cu trunchiuri drepte şi groase şi le târâră până la marginea abisului. Aici le rostogoliră până sub automobil, înlocuind traversele rupte.

— Ce idioţi suntem! zise Marius. Ar fi trebuit să fi făcut asta de la început!

— Evident! zise Jean Bart.

— Dar la ce dracu ne gândeam? spuse John Rock. Am fost idioţi, pe cinstea mea.

Dar, din automobil, Raimondo zise cu vioiciune:

— Nu suntem doar Dumnezeu! Numai Dumnezeu nu greşeşte. Ultima noastră victorie ne-a făcut să ne pierdem din judecată. Adineaori mă întrebai dacă visam, Marius. Ei bine, da, visam şi nu aveam tot sângele rece fiindcă-ni reproşam eroarea de tactică. Şi iată cum, în loc să vă invit să discutăm cu calm şi să examinăm în linişte situaţia…

Dar, Jean Bart îl întrerupse aproape cu bruscheţe:

— Raimondo! Mă faci să sufăr! Mai întâi ieşi din primejdie şi pe

urmă te vei explica.

— Jean Bart are dreptate, conveni Raimondo.

Să îndrepte automobilul cu vreo doi metri pe o lărgime de trei era, cu toată dificultatea prezentată de puntea improvizată în câteva minute, un simplu joc pentru Raimondo.

Şi când automobilul fu pe pământul sigur şi orice pericol îndepărtat, iar Marius care trecuse înapoi puntea, fu lângă camarazii săi, Raimondo reluă fără a se mişca de la locul său:

— Ziceam dar: iată cum, în loc de a vă invita să deliberăm calm şi să examinăm situaţia în linişte spre a vă comunica apoi ideile mele şi rezoluţia definitivă, m-am repezit cu automobilul pe punte într-un moment de necaz, de iritaţie, de furie… care mi-a dispărut când am auzit trosnitura… Atunci, regăsindu-mi sângele rece am frânat. Iată Jean Bart la ce visam.

— Şi hotărârea definitivă de care vorbeai?

— Iat-o.

Şi Raimondo zâmbi cu fineţe:

— Să-mi recunosc greşeala. Automobilul care s-a dovedit excelent până în clipa în care am găsit urma lui Zucco, nu mai era bun după aceea o mărturisesc. Îmi imput că n-am priceput-o de la început şi vă fac şi vouă aceeaşi imputare. Dar am trecut printr-unul din acele pericole, care, din când în când amintesc oamenilor imperfecţiunea inteligenţii omeneşti. Greşeala recunoscută se repară uşor. Să ne reîntoarcem la Mexic, mergând cu maşina zi şi noapte şi străbătând această ţară, să reintrăm cât mai repede pe frumoasele şosele americane. La New York ne vom repauza douăsprezece ore, vom remonta aeroplanul şi ne vom lua zborul; şi cu tot timpul pierdut vom fi în Peru cu câteva zile înainte de data aproximativă la care stabilisem să terminăm călătoria.

— Bravo! strigă lombardul.

Şi John Rock.

— În faţa dificultăţilor drumului, mărturisesc că este singura hotărâre de luat.

— Această dificultate ar fi trebuit s-o prevedem, zise Jean Bart, eu mai ales care cunosc geografia şi ştiam că vom pătrunde într-o vastă regiune de munţi încă sălbatici.

— O ştiam toţi, răspunse Raimondo. Dar, să nu mai vorbim, acum când ne-am recunoscut toţi greşeala şi mai ales, să nu mai pierdem timpul. Putem ajunge la Tehuantepec înainte de a se face noapte căci nu avem mai mult de două ore de drum. Vom merge până la Mexic, aprinzând farurile.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, aprobă John Rock.

— Atunci, la drum!

Întoarseră automobilul aproape în loc. Raimondo cedă locul la volan

lui John Rock; Marius şi Jean Bart îşi reluară posturile.

Şi cei patru tineri întoarseră spatele acelei regiuni pe care voiseră s-o străbată cu automobilul.

Pân-atunci cei trei cercetaşi învinseseră cele mai mari greutăţi şi fără voie erau înclinaţi să se creadă invincibili. Dar, câţiva trunchi de arbori putreziţi fuseseră de ajuns spre a le dovedi că omul nu e invincibil în faţa naturii.

Omul totuşi poate să fie neînvins, dar numai atunci când nu sfidează natura. Şi cei trei cercetaşi, recunoscându-şi vina, ascultaseră glasul înţelepciunii.

Când e cineva curajos, întreprinzător şi oţelit cum erau Raimondo, Marius şi Jean Bart, are nevoie şi de puţină judecată, altminteri ori ce act îndrăzneţ degenerează iute în imprudenţe.

CAPITOLUL II
Şapte mii de kilometri în 35 de ore

Aeroplanul cu care Raimondo, Marius şi Jean Bart trecuseră Atlanticul se găsea la New York, unde fusese demontat şi închis într-un garaj aparţinând lui Carnegie.

Şi aeroplanul rămăsese acolo, pe când cei trei tineri şi detectivul John Rock porniseră cu automobilul în căutarea celor trei hoţi.

Acel aparat zburător numit *„Aeroc”* era de un model nou şi fusese construit de Petre Balsan, tatăl lui Raimondo.

Fu mare uimirea lui Carnegie, când, într-o dimineaţă din a doua jumătate a lui Iulie, găsi într-un plic pe care i-l aduse un servitor aceste rânduri.

„Cei trei cercetaşi din Italia şi detectivul John Rock întorcându-se pe neaşteptate la New York, de unde trebuie să plece mâine cu aeroplanul, solicită onoarea de a fi primiţi cât mai curând de dl. Carnegie.”

— Aceşti patru domni sunt aici? întrebă Carnegie pe lacheu.

— Da domnule.

— Pofteşte-i.

Şi celebrul miliardar se sculă foarte mişcat.

Dună două minute, vedea intrând patru oameni bărboşi înfăşuraţi în lungi mantale de automobilişti care le ascundeau hainele.

Se crezu victima vreunei glume de prost gust, sau poate, ameninţat de vreun atentat şi întinse repede mâna spre butonul electric spre a chema pe servitorul care ieşise, închizând uşa dublă a acelui cabinet de lucru.

Dar îl opri o voce bine cunoscută.

— Nu sunaţi, domnule, vă rog.

— Dar, e John Rock! zise el uimit şi reasigurat în acelaşi timp.

— Chiar el! repetă vocea, râzând de data asta.

Şi miliardarul văzu pe cei patru călători scoţându-şi bărbile şi mantalele.

Chipurile tinereşti şi uniformele celor trei cercetaşi apărură atunci odată cu figura inteligentă şi vioaie şi costumul de şofer al detectivului.

— A! Vă regăsesc! exclamă miliardarul. Dar de ce vă întoarceţi atât de repede? Şi de ce mascarada asta?

Şi cum vorbise în italieneşte, Raimondo răspunse strângând mâna ilustrului şi generosului american:

— Domnule, mascarada avea de scop să ne facă să trecem ne

observaţi, ca nimeni să nu ştie de reîntoarcerea noastră.

— Bine! Dar…

— Cât pentru înapoierea neaşteptată veţi înţelege şi veţi aproba motivul, când veţi afla ce ni s-a întâmplat.

— Povestiţi-mi repede! Dar staţi, vă rog…

Şi după ce se aşezară, Raimondo povesti în mod clar şi pe scurt ce făcuseră de la plecarea din New York spre a găsi pe cei trei hoţi principali ai milioanelor de dolari.

Şi încheie, după ce povesti incidentul opririi în sudul Mexicului, astfel:

— Am fi putut desigur să ne urmăm drumul cu automobilul, dar, această primă dificultate ne-a servit de lecţie Ne-am gândit că era mult mai bine să ne înapoiem aici şi să plecăm din nou cu aeroplanul spre Peru, căci, după cum v-am mai spus, suntem siguri acum că Zucco, Wallis şi Wup nu sunt alţii decât nişte incaşi peruvieni.

— Într-adevăr, răspunse Carnegie ziarele de azi dimineaţă anunţă o agitaţie mai vie deşi încă înăbuşită printre incaşii din Peru.

— Pregătesc o revoluţie în contra oamenilor de rasă albă şi de origină spaniolă, care-i stăpânesc de veacuri, reluă Raimondo. Şi milioanele câştigate de noi cu trecerea Atlanticului s-au dus să sporească ceea ce Zucco numeşte „Tezaurul independenţei”. Ei bine, *Aerocul* ne va servi mai bine decât automobilul ca să ajungem la acel Lac Sacru, unde se găsesc hoţii şi tezaurul lor.

— V-aţi gândit foarte bine! aprobă Carnegie. Dar, aceşti incaşi fanatici sunt numeroşi. Şi voi nu sunteţi decât patru. Vă veţi expune la imense pericole, cu atât mai greu de evitat cu cât voi nu cunoaşteţi regiunea unde se găseşte cartierul lor general.

— Nu, de loc! replică surâzând Raimondo. Am citit şi recitit istoria cuceririi Peruului de către spanioli şi despre luptele acestora cu puternicii incaşi, supuşi la început şi care acum sunt dornici să scuture acel jug.

Dacă, după cum e probabil, lacul lor sacru e lacul Titicaca, vom ateriza cu *Aerocul* pe un platou din munţi din împrejurimile lacului. Nimeni nu ne va vedea. Suntem foarte, bine înarmaţi şi sper că vom izbuti să prindem pe bandiţi şi să le luăm milioanele de dolari înapoi.

— Tânărul cercetaş vorbise cu atâta încredere şi energie încât Carnegie fu cucerit; de aceea emise cu puţină convingere următoarea părere:

— De ce nu voiţi să vă asiguraţi mai întâi de colaborarea; afectivă şi armată a guvernului peruvian? El e cel mai ameninţat de revoluţia latentă a incaşilor şi n-ar sta la gând, în *faţ*a gravelor voastre revelaţii să vă puie trupele la dispoziţie.

Raimondo clătină capul şi răspunse destul de grav:

— Ne-am gândit şi noi la asta şi am discutat chestiunea. Dar, nu

vom intra în legătură cu guvernul peruvian din diferite motive În primul rând, noi italienii n-avem nimic de-a face cu aceste mişcări revoluţionare, care interesează numai pe peruvieni. În al doilea rând, mobilizarea forţelor peruviene şi concentrarea lor în jurul Lacului Sacru ar cere mai multe zile şi în mod forţat ar fi cunoscută tuturor bandiţilor şi inclusiv, lui Zucco, Wallis şi Wup, care sunt capii şi promotorii revoluţiei proiectate; ei ar ascunde tezaurul în vreo grotă secretă şi ar putea dispare din Peru în aşteptarea unor zile mai bune. Deci pe deoparte scopul nostru n-ar reuşi şi ne de alta: ne-am acoperi de ridicol. Trebuie să lucrăm singuri. Căci e singurul mijloc, care ne poate da probabilitatea că vom reuşi.

La această declaraţie, Carnegie nu putu opune de cât o admiraţie mută. Sculându-se, se mulţumi să spuie:

— Când vreţi să plecaţi?

— Noaptea viitoare, răspunse iarăşi Raimondo, pe la două de dimineaţă şi în secret.

— Bine, ce voiţi să faceţi pân-atunci?

— Mai întâi să mâncăm, apoi să dormim, apoi să remontăm *Aerocul* fără să fim văzuţi de cineva şi să ne luăm zborul.

— Ei bine, conchise miliardarul. Veţi mânca şi veţi dormi aici. Între timp, oameni de a căror încredere şi discreţie sunt sigur, vor încărca diferitele părţi ale *Aeroc*ului pe nişte camioane şi le vor duce îndată ce se va înnopta pe câmpul de manevre militare, care e destul de departe de oraş şi va fi absolut pustiu. Acolo, vă veţi duce să remontaţi aeroplanul la lumina unor faruri puternice. Şi câmpul de manevre va fi păzit de jur împrejur de poliţişti pe care îi voi cere de la guvern şi cărora nu li se va spune nimic cu privire la motivele acestei paze. Când veţi pleca, se va crede că e vorba de un aeroplan oarecare. Oamenii mei sunt iniţiaţi. Vor fi muţi ca nişte peşti. Vă convine?

— Îmi convine, mii de pipe! strigă Marius pe care de la începutul convorbiri îl mânca limba.

— Atunci, veniţi! Vă voi conduce eu singur în sala mea de baie. Veţi putea face câte o baie caldă de care desigur că aveţi nevoie după atâtea nopţi şi atâtea zile de drum. În timpul acesta vi se va pregăti masa. Apoi, vă veţi odihni în paturi comode şi când vă veţi deştepta, la noapte, un automobil vă va conduce pe câmpul de manevre.

— Domnule, observă liniştit Jean Bart, nu uitaţi să spuneţi să se umple cu benzină rezervorul *Aerocului* şi să se puie bidoane cu ulei şi cu grăsime în nacelă.

— Şi să ni se puie provizii de alimente pentru câteva zile, adăugă Marius.

Carnegie zâmbi.

— Fiţi liniştiţi, nu vom uita nimic.

John Rock şi Raimondo mulţumiră generosului filantrop şi Marius şi Jean Bart făcură acelaş lucru.

Ieşiră toţi împreună din cabinetul de lucru. Şi totul se petrecu aşa cum fusese stabilit.

Nimeni, din New-York nu află că cei trei faimoşi cercetaşi italieni şi detectivul Jean Rock se înapoiaseră pentru câteva ore. Se vorbea încă despre ei în ziare dar cum de câteva zile li se pierduse urma, se povesteau fel de fel de lucruri fanteziste şi contradictorii.

Seara, la zece erau pe câmpul de manevră.

Raimondo, Marius şi Jean Bart ajutaţi de mecanicii, care aduseseră diversele părţi ale avionului, remontară *Aerocul* pe când poliţişti pe jos şi călări ţineau în respect pe curioşii – rari de altminteri – la extremitatea câmpului de manevre.

Şi la două de dimineaţă Carnegie şi mecanicii săi salutară cu emoţie plecarea tinerilor cercetaşi, care se înălţară cu aparatul lor pe cerul acoperit de stele.

Raimondo, bineînţeles, era pilotul, având alături pe Marius care se ocupa de motor şi trebuia să-i ţie locul lă volan din şase în şase ore, ca să se poată odihni şi el.

În timpul orelor de repaos John Rock avea să-şi cedeze locul aceluia dintre doi care dormea, trecând el la motor.

Cât pentru Jean Bart, îşi păstra postul de observator, de geograf şi de meteorolog. El putea dormi oricând voia, iar dacă aveau nevoie de el îl deşteptau.

Scaunul său care se găsea la mijlocul nacelei îndărătul celor ocupate de Raimondo şi de Marius – fusese dat mai la o parte şi se făcuse loc altui scaun, pe care-l ocupa acum John Rock, îndărătul lui Marius.

Nici unuia nu-i era somn, deoarece în noaptea precedentă dormiseră zece ore şi hotărâră să nu se repauzeze de cât după alte zece ore.

În plin zbor când nenumăratele lumini ale New York-ului erau deja departe, Jean Bart rezumă situaţia.

— De la New York la Titicaca în Peru, zise el, sunt 7000 de kilometri în linie dreaptă. Zburăm cu viteză maximă, nu-e aşa?

— Da, răspunse Raimondo. Două sute kilometri pe oră.

— Deci treizeci şi cinci de ore de zbor. Sunt ceasurile două de dimineaţă, 20 Iulie. Vom ajunge la lac mâine, 21 Iulie, la cinci după amiază.

— Urâtă oră pentru aterizare, observă John Rock; ar putea să ne vadă cineva şi trebuie neapărat ca nimeni să nu bănuiască prezenţa noastră în acele locuri.

— E just! aprobă Marius.

— E natural! adăogă Raimondo.

— Asta mă gândeam şi eu! reluă Jean Bart. Dar nimic nu ne împiedică să profităm că e ziuă şi să examinăm de la o mare altitudine, cu ocheanul, lacul şi împrejurimile lui şi să alegem astfel un loc potrivit pentru aterizare. Apoi, ca să nu consumăm benzina am putea ateriza la o sută sau două sute de metri la sud de lac, în Bolivia, într-o regiune aproape pustie şi vom aştepta noaptea ca să ne întoarcem ia lacul Titicaca.

— Foarte bine! conchise Raimondo. John Rock şi Marius aprobară programul în totul. Şi zburară cu două sute kilometri pe oră cu acel aparat minunat. Când se ivi soarele erau deasupra Oceanului. La unu după amiază treceau pe deasupra insulei Cuba. La şase şi jumătate, ajunseră deasupra continentului american de sud şi timp de vreo două ore zburară deasupra Venezuelei.

Atunci Marius se aşeză la volan. John Rock luă locul lui Marius şi Raimondo se instală ca să se repauzeze pe scaunul lui John Rock.

Zborul deasupra Columbiei dură vreo trei ore. Dar se făcuse noapte şi zburau la o mare înălţime orientându-se cu busola.

De dimineaţă după un examen minuţios al hărţii şi al regiunilor pe deasupra cărora trecuseră, Jean Bart constată că treceau pe deasupra pădurilor virgine ce se întind la sud-vest de regiunea Amazonului în Brazilia occidentală.

Şi timp de câteva ore Aerocul zbură pe deasupra acelor imense cursuri de ape. Încetul cu încetul treceau de munţii din nord-vestul Boliviei. Peru-ul meridional nu era departe!

Şi într-adevăr, nu trecu mult şi văzură în depărtare un vârf de munte acoperit de zăpadă.

— E muntele Sorota, zise Jean Bart. Are o înălţime de aproape şapte mii de metri şi e situat la sud-est de lacul Titicaca. La trei şi jumătate după amiază, între munţii pe care cei trei aviatori îi cercetau din înălţime, se zări o mare pată brună.

— E lacul Titicaca, rosti grav Jean Bart.

Toate inimile bătură.

După acel zbor prodigios fără incidente, după ce străbătuseră şapte mii de kilometri fără escală în mai puţin de treizeci şi cinci de ore, se găseau în pragul pericolului, al necunoscutului ameninţător, al morţii poate.

— Jean Bart! chemă Marius, ai cărui dinţi clănţăneau de frig, caută repede un loc pentru aterizat. Sunt îngheţat.

— Şi eu! ziseră în acelaş timp Raimondo şi John Rock.

— Dar eu! adăoga Jean Bart, cu glasul lui dulce şi liniştit.

Şi ducând la ochi ocheanul se aplecă pe marginea nacelei.

— Fă un cerc, zise el după ce privi în jos.

— Bine! zise Raimondo. Şi spune-mi tot ce vezi ca să pot compara cu cele ce ştiu din istoria cuceririi Perului.

— Fii liniştit.
Şi cei doi luaseră ocheanele şi priveau. Dar, spre a nu face vreo încurcătură, numai Jean Bart trebuia să semnaleze ceea ce vedea.
Şi *Aerocul* începu să descrie cercuri mari de-asupra regiunii.
La două mii de metri dedesubtul lui se întindea lacul Titicaca. Lungindu-se de la nord-vest la sud-est între munţi abrupţi.
Şi genovezul, continuă după un moment de observaţie;
— Nimic de semnalat în afară de câteva insule şi în jurul acestor insule câteva piroage, în care se găsesc indivizi ocupaţi cu pescuitul.
— Bine! zise Raimondo. De vreme ce acest lac Titicaca e singurul lac care se găseşte în Peru, trebuie să admitem în mod indiscutabil că e acela desemnat de Zucco sub denumirea de Lacul Sacru, în scrisoarea sa, către banditul Pablo Zapil.
— Desigur! aprobă observatorul.
— Deci insula Sacră a vechilor incaşi e una din aceste insule. Şi, după cum spune tradiţia incaşilor, de aici au plecat Manca-Capac şi Manca-Cella, fiul şi fiica Soarelui, spre a fonda un mare imperiu al incaşilor, distrus mai târziu de spanioli. În această insulă era templul Soarelui, pe care exploratorii n-au izbutit să-l descopere niciodată. E deci mai mult de cât probabil că tezaurul independenţei se găseşte în acest templu al Soarelui, dacă templul există încă şi Zucco, Wallis şi Wup, şefii incaşilor, îşi au refugiul în această insulă.
Toţi ascultaseră cu atenţie cuvintele lui Raimondo.
— Foarte bine! Dar, la naiba! Facă exploratorii n-au putut descoperi templul soarelui…
— Aşteaptă, Marius! zise Raimondo. Şi nici n-au putut şti exact care dintre aceste insule era Insula sacră!
— Atunci, mii de pipe! Cu atât mai greu o să ne fie nouă să alegem dintre aceste insule pe aceea pe care vechii incaşi au botezat-o sacră!
— Nu e aşa de greu! zise Jean Bart, fără ridice capul şi cu tonul flegmatic.
— Ce? exclamă Marius.
— Ai văzut ceva extraordinar? strigă Raimondo.
Şi John Rock care avea o slăbiciune pentru Jean Bart al cărui calm îi plăcea grozav se mulţumi să zâmbească privind pe tânărul ligur.
Dar acesta nu părea dispus să satisfacă imediat curiozitatea provocată de cuvintele sale…
Aplecat pe marginea nacelei privea în jos prin ochean.
— Raimondo, poţi descrie un cerc cât mai regulat posibil?
— Nimic mai uşor.
— Bun! Şi Jean Bart continuă să observe.
John Rock şi Marius observară şi ei întrebându-se ce văzuse oare atât de important tânărul lor camarad.
Trecură cinci minute.

Jean Bart se ridică brusc, lăsă să-i cadă mâna în care ţinea ocheanul şi zise liniştit.

— Acum sunt sigur. Dacă mă înşel să nu mi se mai spuie Jean Bart ci Jean Bou.

— Oho! Mii de pipe! Iată un joc de cuvinte, care mă face să cred că e ceva serios!

— Ce lucru? întrebă Raimondo puţin cam enervat. De ce eşti sigur?

— De insula numită Titicaca.

— Ei aşi!

Raimondo, Marius şi John Rock rămaseră încremeniţi.

— Vorbeşte! Ci vorbeşte odată, mii de pipe! strigă Marius.

Raimondo se întorsese şi el ca să se uite la Jean Bart.

Şi genovezul se hotărî, însfârşit să vorbească:

— Iată! Pe apele lacului se văd nişte piroage, iar într-însele sunt pescari. Am observat însă, că aceşti pescari îngenuncheau în anumite momente în fundul pirogei, dând drumul plaselor îşi încrucişau mâinile deschise pe piept, făceau o închinăciune şi apoi se ridicau…

— Ti! strigă Marius. Şi eu am observat, dar credeam că-şi făceau semne între ei.

— Fiindcă tu n-ai văzut tot, observă blajin, ligurul. Eu am văzut că aceasta se întâmpla totdeauna în acelaş loc şi că pescarii îngenuncheau întorcându-se toţi în aceiaşi parte, adică spre insula aceea, deci spre un centru comun deoarece insula e înconjurată de piroage. Dar, ce ai Raimondo?

John Rock şi Marius priviră şi ei şi îl văzură pălind, dar cu ochii strălucitori de bucurie.

Şi cu voce tremurândă, Raimondo răspunse:

— Acum îmi amintesc că am citit despre acel gest observat de Jean Bart că era gestul de adoraţie al incaşilor. În carte spunea că, pe timpul cuceririi spaniole, incaşii făceau acel gest la răsăritul şi la apusul soarelui. Dar, mai târziu încetară toţi deodată de a-l mai face, ca şi când ar fi primit un ordin misterios.

— Aceasta a fost şi deducţia făcută de mine, zise liniştit Jean Bart.

— Mii de pipe! Cum de n-am văzut şi eu? exclamă Marius foarte intrigat.

John Rock, râzând de exclamaţia puţin cam orgolioasă a tânărului milanez, aprobă.

— Bravo, Jean Bart!

Cu toată deosebirea de caractere, toate figurile exprimau bucuria.

— Jean Bart! strigă Raimondo, studiază bine situaţia insulei şi configuraţia ei… Dar care e? Ţine volanul Marius, vreau să mă uit şi eu…

— Aceea, care se găseşte exact în mijlocul celorlalte. O recunoşti uşor. E absolut rotundă.

— Bun! O văd!

Şi prin ochean, Raimondo contempla insula tezaurului, insula unde, poate, se ascundea Zucco, Walles şi Wup, pregătind o revoluţie cu ajutorul aurului furat de la cercetaşii italieni. Se sculă brusc, înapoie ocheanul lui Jean Bart, reluă volanul şi zise:

— Să căutăm acum un loc unde că putem ateriza noaptea viitoare.

— Inutil! strigă lombardul cu un ton, care dovedea că voia să-şi ia revanşa fiindcă fusese mai puţin perspicace de cât ligurul cu câteva minute mai înainte.

— Pentru ce?! întrebară ceilalţi trei deodată.

— Iată! zise el cu un aer triumfător. *Aeroc*ul a fost construit, în parte, ca să şi plutească. Deci, la noapte, vom ateriza pe lac. Nu mai întâmpinăm primejdii ca în mijlocul munţilor, nu mai e nevoie să căutăm o pirogă, nu mai avem de ce să purtăm de grijă *Aerocului* ancorat departe de noi, de vreme ce-l vom părăsi numai spre a pune piciorul pe insulă. Şi în caz de pericol neaşteptat, putem zbura imediat. Iacă!..

Marius fu aclamat. Jean Bart îl felicită pentru ideea lui.

De bucurie uitaseră frigul care domnea la acea înălţime colosală, căci lacul Titicaca are cea mai mare altitudine dintre toate lacurile de pe pământ şi ei erau la 2000 de metri deasupra lui.

Uitaseră şi oboseala şi tot.

Dar, când identitatea Lacului Sacru şi a insulei cu acelaş nume fură stabilite şi când nu mai avură de făcut nici o observaţie, cei patru aviatori începură să simtă din nou frigul şi oboseala.

— Haidem să ne odihnim! zise Raimondo.

— Da. Fă înconjurul muntelui Sorota care se ridică în stânga noastră şi coboară la est pe platourile ridicate şi pustii ale Boliviei.

La o sută kilometri de aici, nici un Inca şi nici un alb chiar nu ne va putea vedea aterizând. Şi o jumătate de oră, cât timp *Aerocul* zbură cu mare viteză spre est, nici unul nu mai vorbi.

Erau atât de sus, încât deşi erau în plin Iulie şi într-o regiune tropicală, tremurau de frig cu toate hainele îmblănite pe care le luaseră de la New York.

Dar, după haosul tumultuos al munţilor apărură platourile deşerte. Şi deşi erau la vreo mie de metri deasupra nivelului mării, li se păru că intră într-o baie caldă, îndată ce *Aerocul* atinse pământul.

Îndată ce puseră piciorul pe pământ toţi se apucară sa pregătească ceva cald, pentru masă. Le era o foame grozavă şi simţeau nevoia să mănânce ceva cald, căci în timpul acelor 34 de ore nu mâncaseră decât carne rece, fructe, ciocolată şi pâine, bineînţeles.

Proviziile pregătite prin îngrijirea lui Carnegie nu lăsau nimic de dorit.

Aveau supă excelentă în nişte lungi cutii de aluminiu ermetic

închise. Marius o încălzi într-o cratiţă pe mica bucătărie de campanie, care se găsea pe bordul *Aerocului.*

Dar menu-ul era foarte copios şi masa excelentă făcu pe cei patru tineri să se simtă nespus de bine, întinşi pe pământul cald, în faţa aeroplanului, care îi apăra de vânt. Şi, în aşteptarea nopţii, în timpul căreia aveau intenţia să exploreze insula Titicaca, cei trei cercetaşi fumară câte o ţigară pe când John Rock se delecta cu vecinica lui pipă.

Încetul cu încetul, adormiră. John Rock, singur, veghea asupra lor, fumându-şi grav pipa.

CAPITOLUL III
Conspiratorii

Când veni noaptea, John Rock trezi pe cei trei băieţi.

Miraţi că dormiseră, fericiţi că se simţeau odihniţi, Raimondo, Marius şi Jean Bart se sculară. Îşi frecară ochii îşi întinseră braţele.

— Sunt orele nouă! declară John Rock

— Atunci să ne îmbrăcăm şi să mergem la insula Sacră! hotărî Raimondo. E zadarnic să mai stabilim vreun plan de acţiune, de vreme ce nu ştim ce ne aşteaptă acolo. Ne vom urca pe insulă o vom explora şi vom căuta să descoperim intrarea templului Soarelui.

— Da! zise poliţistul. Dar, m-am gândit la ceva.

— La ce? întrebă Marius.

— Că unul din voi va trebui să rămâie aici ca să păzească aeroplanul. În caz de pericol grav *Aerocul* e singurul nostru mijloc de salvare,. Ar fi o nebunie să-l expunem să fie luat sau poate devastat de incaşi. Unul din voi trei deci, trebuie să rămâie cu *Aerocul* spre a-i păzi de vreun atentat şi a-l ţine gata în caz de pericol.

— E just! aprobă Jean Bart. Dar, trebuie ca acela care rămâne cu *Aerocul* să ştie să-l conducă. Şi eu nu ştiu.

— Nici eu! replică John Rock. Şi apoi, eu care vorbesc atât limba modernă a incaşilor cât şi spaniola, trebuie să fiu cu cei care merg în insulă, căci sper că incaşii noştri nu se servesc de limba veche a incaşilor care mi-e absolut necunoscută.

— Atunci n-avem mult de ales! observă Raimondo. Trebuie să hotărâm între Marius şi mine. Eu cer lui Marius să rămâie pe bordul *Aerocului.*

— Mii de pipe! vociferă Marius, furios, va să zică eu să stau aici cu braţele încrucişate în vreme ce voi vă duceţi să vă riscaţi pielea!

— Haide! Marius, fii cuminte, îl rugă Raimondo. Admiţi că unul din noi trebuie să păzească aeroplanul, nu-i aşa!

— Cred şi eu! conveni bosumflat, Marius.

— Admiţi că acel paznic nu poate fi nici Jean Bart nici John Rock?

— Sunt silit! La naiba!

— Atunci, nu mai rămânem decât noi doi. Voi singuri m-aţi recunoscut fără discuţie, ca şef al expediţiei. Se cuvine ca un şef să stea la adăpost pe când trupele?…

— Ei bine, fie, ai dreptate! urlă celălalt cu lacrimi de necaz în glas. Dar asta nu mă împiedică să mă înfurii când mă gândesc că eu stau la adăpost, pe când voi vă duceţi să vă rupeţi, poate, oasele. Şi apoi o să vedeţi atâtea lucruri extraordinare! Şi eu o să văd apa, insulele, cerul

şi stelele, dacă noaptea rămâne senină. Mii de draci! Nu e tocmai veselă o astfel de perspectivă!

John Rock râse.

Marius furios se întoarse la el:

— Ce ai de râs d-ta?

— Nu te înfuria, Marius, răspunse John Rock, bine dispus, nu râd de supărarea dumitale, care e frumoasa, ci de felul pitoresc în care ţi-o exprimi. Ascultă-mă, rolul d-tale nu e aşa de şters cum ţi se pare. Ai, dimpotrivă, postul cel mai important şi, poate, cel mai primejdios.

— Ei, aşi! Tare aş fi curios să-mi dovedeşti asta!

— Cu plăcere! Important, fiindcă dacă suntem în primejdie mare atunci d-ta ne poţi salva cu *Aeroc*ul. Periculos, fiindcă dacă incaşii te atacă fără să-ţi dea timpul să-ţi iei zborul, vei fi fără dor şi poate, măcelărit. E drept! Ceea ce vrem să facem ne expunem pe toţi în mod egal la pericole: Dar rolul dumitale va fi mai greu de cât al nostru, fiindcă noi ne ducem să facem cercetări şi asta ne va distra oarecum, pe când d-ta vei sta aici singur.

— E foarte just ce spune el! declară Jean Bart.

Atât de just în cât însuşi Marius începu să zâmbească, întinse deci mâna lui John Rock zicându-i:

— Iartă-mă John, că ţi-am vorbit cu necaz. Şi eu te iert c-ai râs. Ne-am înţeles. Voi păzi *Aerocul*. Şi, dacă vin incaşii, iau vreo şase pe bord, îi ridic la 500 de metri şi dacă nu-mi destăinuiesc numai decât secretul tezaurului îi pun că facă o tumbă în lac!

Patru hohote de râs izbucniră deodată! Erau poate cam forţate… Dar, pe punctul de a tenta aventura, cu atât mai primejdioasă cu cât nu se puteau prevede riscurile, cei trei cercetaşi şi detectivul simţeau nevoia de a-şi înviora spiritul, de a se excita, de a face o provizie de bravură, păstrându-şi în acelaş timp tot sângele rece. Şi iată de ce râdeau, pe când în realitate, inimile lor erau grave ca inimile soldaţilor în ajunul luptei.

Fără a mai sta la gânduri, se îmbarcară după ce puseră în ladă tacâmurile şi vasele de bucătărie rămase pe jos.

Lansarea elicei se făcu în mod automat. Elicea odată pusă în mişcare lansa, la rândul ei, motorul. Pilotul nu mai avea altceva de făcut decât să manipuleze pârghia de conducere şi aeroplanul decola.

Deci, *Aerocul* se înălţă în aer. Noaptea n-avea să fie luminoasă decât în mod intermitent.

O lună splendidă lucea pe cer şi mii de stele sclipeau în jur. Dar, nori uşori se vedeau alergând pe firmament şi din când în când voalau lumina lunii.

— Aşi voi să fie aşa toată noaptea, zise Raimondo. Aceste intermitenţe de lumină şi întuneric, ne vor fi mal prielnice de cât o lumină continuă, căci vom putea profita de clipele de obscuritate spre

a face unele lucruri mai grele.
— Eu cred că alternanţele astea de cer senin şi de cer înnorat vor dura toată noaptea, zise Jean Bart, fiindcă vântul pare să fie regulat şi constant şi e destui de puternic ca să împiedice norii de a se aglomera.
Şi Jean Bart, luând ocheanul se uită în jos.
Fură curând deasupra lacului.
— Nu se vede nici o pirogă? întrebă Marius.
— Nici una! răspunse Jean Bart.
Şi adăogă:
— Raimondo fă câteva viraje deasupra insulelor, ca să văd dacă sunt pe lac piroage cu oameni în ele.
Raimondo execută ordinul.
— Nu e nimeni! afirmă Jean Bart. Lacul pare pustiu!
— Atunci, coborâm? întrebă Raimondo.
— Da.
— Coboară în plin lac, nu prea aproape de insule, zise John Rock, ca să nu ne descopere, dacă sunt sentinele în jurul insulei sacre.
— Da, confirmă Jean Bart. E mai bine!! Putem să acostăm pe malul insulei sacre, alunecând pe apă de-a lungul malurilor celorlalte, unde vom fi mascaţi mulţumită continuilor alternări de întunerec şi lumină.
— Ne-am înţeles! zise Raimondo.
După câteva clipe, hidroavionul alunecă pe apa absolut liniştită a lacului, Raimondo încetini cât putu mai mult motorul, astfel ca *Aerocul* să înainteze încet şi urmând malul celorlalte insule alunecară pe apa neagră a canalurilor înguste ce le despărţeau. Jean Bart, care sta în dreapta lui Raimondo îi da încet, instrucţiile necesare.
Nimic nu turbura tăcerea absolută din văzduh şi de pe apă. Vântul, care suflase în înălţimi nu se mai simţea aici jos şi nu se auzea nici măcar un fâsâit de frunze printre arborii ce acopereau insulele.
Motorul *Aerocului*, tăcut ca un motor electric, nu producea, decât un uşor zgomot ca acela al zbârnăitului unei albine şi elicea mişcându-se încet, nu se auzea de loc. Iar nacela aluneca în mod atât de regulat în cât zgomotul pe care-l produceau undele izbindu-se de parbriz şi de roţile scufundate în apă, se confunda cu acela al micilor valuri ce se izbeau de malurile insulelor.
Culoarea cenuşie-albăstruie a *Aerocului* îi făcea să fie absolut invizibil de la o oarecare distanţă, chiar în bătaia lunii.
În acel moment, hidroavionul luneca pe linia de umbră proiectată de arborii insulelor, pe lângă care trecea.
Deodată Jean Bart şopti:
— *Acre!* Iată am ajuns!
Erau în faţa unui canal destul de larg dincolo de care se vedea o insulă mai înaltă decât celelalte trei acoperită de arbori pe maluri şi

stearpă în centru, unde se înălţa o stanca în forma unui con trunchiat…

Luna strălucea în toată splendoarea.

— S-aşteptăm să se ascundă luna, după un nor, zise John Rock şi vom trece canalul mascaţi de întunerec.

— Da, aprobă Raimondo stingând motorul.

După cinci minute un văl negru păru că se întinde deasupra apei canalului strălucitor, care se făcu şi el negru.

— Înainte! murmură Jean Bart.

Raimondo manevră astfel încât *Aerocul* începu iar să alunece pe apă. Dar obscuritatea era încă relativă. Nu masca masa brună a insulei. Când ajunse aproape, Raimondo stinse motorul, elicea se imobiliză şi *Aerocul* nu mai înaintă decât puţin, apoi se opri brusc.

Jean Bart zise atunci încet:

— Suntem la cinci sau şase metri numai de mal. Ar trebui ca parbrizul şi elicea să se găsească sub arborii aceia care domină lacul…

— Vâslele!... murmură Raimondo.

Dar Marius şi desfăcuse de pe pereţii interiori ai nacelei două mici lopeţi, care erau legate acolo.

Jean Bart luă una şi John Rock pe cealaltă şi amândoi începură să vâslească cât mai încet.

— Stop! zise Raimondo.

Se sculă în picioare.

Se sculă în picioare, apucă o ramură care îi atârna deasupra capului şi trase astfel *Aerocul* lângă mal. Apoi zise:

— Ca să trecem pe insulă n-avem decât să ne ţinem de ramura asta. N-avem de cât să facem un salt.

— Da! aprobară Jean Bart şi John Rock.

— Lăsaţi-vă pălăriile şi d-ta John şapca! îi sfătui Marius. V-ar încurca. Şi noaptea n-o să căpătaţi insolaţie!

— Cum staţi cu armele? întrebă Raimondo pe John Rock.

— *Browning*-ul şi securea, zise John Rock. Dar voi aveţi încărcătoare pline pentru revolvere?

— Da, Jean Bart şi eu, avem fiecare câte zece în cartuşieră.

— Atunci suntem gata, declară Raimondo.

Şi adăugase cu voce gravă:

— Marius să ne îmbrăţişăm!

Dacă se iviră lacrimi în ochii celor trei cercetaşi, dintre care doi se duceau spre necunoscut iar unul rămânea în fata altui necunoscut, tot atât de teribil, John Rock nu putu sa le vadă: era noapte. Pentru acelaş motiv, cei trei băieţi nu ştiură până la ce punct era emoţionat detectivul

— Haidem! repetă Raimondo.

Se apucă cu amândouă mâinile de cracă, după ce se urcă în picioare pe scaunul lui şi înainta spre mal punând mâinele una înaintea alteia, apoi brusc îşi făcu vânt şi sări pe pământ. Jean Bart îl urmă. Apoi John Rock sări şi el.

Rezemat cu amândouă mâinile de parbriz Marius privea clătinându-se una după alta cele trei forme negre.

Şi cei de pe mal priveau spre el.

— La revedere, în curând! rosti Raimondo încet dar distinct.

— Peste puţin! zise Marius.

Se înţeleseseră că Marius să nu se mişte până ce nu va auzi trei focuri de revolver unul după altul.

Dar, într-un astfel de caz, trebuia să iasă cu Aeroc*ul* din ascunzişul acela de frunze să se ridice deasupra insulei şi să caute să descopere din ce parte veneau detunăturile şi apoi să procedeze după împrejurări.

Lăsând deci *Aerocul,* ceilalţi trei înaintară cu precauţie, întorcând spatele malului.

Erau într-o pădurice şi timp de câteva minute străbătură anevoie, târându-se printre crăci şi liane împletite între ele. Obscuritatea era absolută. Nu se vedeau nici chiar între ei. Raimondo mergea înaintea lor, Jean Bart şi John Rock veneau în urmă, dar câteşitrei foarte aproape unul de altul, atingându-se aproape ca să nu se piardă.

Deodată Raimondo văzu înainte lumina lunii. Se ridică şi ceilalţi doi îl imitară.

Erau în faţa unui mic luminiş luminat de razele lunii, care ieşise din nori.

Şi în partea cealaltă, ceva mai spre stânga, văzură o dungă neagră printre arborii luminaţi.

— O potecă! şopti Raimondo.

Pentru cei trei tineri nu putea fi vorba de o anumită direcţie de urmat. Necunoscând topografia insulei nu puteau merge decât la întâmplare.

Dar toţi aveau atenţia atât de încordata încât cel mai mic indiciu despre o orientare mai avantajoasă decât alta nu le putea scăpa.

— S-o luăm pe poteca asta! propuse John Rock.

— N-avem altceva de făcut! murmură Jean Bart.

— Haidem!

Avură prudenţa de a o lua pe marginea luminişului în partea întunecoasă. Şi înaintară unul după altul, Raimondo primul şi John Rock ultimul.

Timp de un sfert de oră n-auziră alt zgomot decât pe acela al propriilor lor paşi înăbuşiţi. Sub arbori nu se auzea nici măcar fâsâitul frunzelor mişcate de vreun animal în fugă. Nimic! Şi când se opreau să asculte, tăcerea era absolută.

Poteca mergea drept, fără cotituri, printre arbori nu prea înalţi şi nici prea deşi, printre care se vedea lumina lunii.

Jean Bart îşi dete seama că întorceau mereu spatele spre mal, după poziţia lunii faţă de direcţia potecii. Spuse aceasta camarazilor săi şi adăogă:

— Această potecă merge deci spre centrul insulei.

— E cel mai bun drum pe care-l putem urma, observă John Rock.

Şi Raimondo o luă iarăşi în capul coloanei.

Fură iarăşi opriţi de lumina lunii. De data asta erau într-o pajişte largă de cel puţin două sute de metri. Şi dincolo de acel spaţiu neted se înălţă masa stâncoasă de formă conică ce se pierdea în dreapta şi în stânga în contururi neprecise şi întunecate.

— Trebuie să facem înconjurul acestei stânci, zise Jean Bart.

— Desigur! zise Raimondo.

— Templul soarelui trebuie să fie sub pământ! observa John Rock. Trebuie să căutăm dacă nu e cumva vreo grotă, sau cel puţin o crăpătură în masa aceasta stâncoasă, care să se prelungească pe sub pământ.

— Hai să vedem! Atenţie! Luna a intrat iar în nori, să profităm de întunerec.

Alergând pe iarba moale, ajunseră la poalele colosalei stânci, care ocupa cea mai mare parte din insula sacră. Şi se opriră, rezemându-se de peretele de piatră. În momentul acela luna ieşea din nori. Priviră în jos, ascultând. Nu văzură şi n-auziră nimic. Tăcere absolută.

— Haidem! propuse Raimondo. Şi ocoliră stânca.

Nu le fu greu, căci nimic nu le sta în cale şi iarba le înăbuşea paşii. Stânca era în dreapta iar în stânga era pajiştea mărginită de pădurea, care o despărţea de lac. Timp de zece minute peisajul nu se schimbă. Dar deodată pe când cei trei tineri ocoleau un colţ care înainta în pajişte formând un paravan, spectacolul se modifică. Câmpia se termina şi începea un haos de stânci, de arbuşti şi de buruieni.

Cei trei tineri se opriră rezemaţi de stâncă într-un unghi de umbră, spre a se feri de lumină, care era foarte puternică în acel loc. Şi deodată scoaseră împreună o exclamaţie înăbuşită.

— Oh!

Se priviră cu ochi strălucitori.

— Nu mă înşel? murmură Raimondo într-o suflare. Mi-se pare că aud voci.

— Şi mie! afirmă Jean Bart.

— Şi mie asemenea! confirmă John Rock, după o clipă de tăcere, în timpul căreia îşi lipise urechea de peretele stâncos. Ba chiar aceste voci sunt spaniole.

— Dar cum se poate?

— Aşteptaţi.

— S-ar spune că vin din interiorul stâncii.

— Tocmai aşa!

— Atunci e o grotă aici!

— Sst! făcu John Rock. Tăceţi! Am o presimţire… tăceţi!

Tăcură. Şi rămaseră cu gura deschisă, cu ochii măriţi şi cu inima bătându-le cu putere.

Raimondo şi Jean Bart descoperiră că lipind urechea de stâncă, se auzeau cuvinte perfect articulate şi chiar inflexiunile şi timbrul diferit al fiecărei voci.

Ascultară câteva minute. Cei doi băieţi nu puteau înţelege, dar John Rock înţelegea.

Deodată Raimondo tresări şi apucă braţul lui John Rock.

— John, nu înţeleg ce spun, dar recunosc vocea lui Zucco!

— Adevărat?

— Da!

— Ei bine, eu înţeleg… Sunt conspiratori. Trebuie să fie şi spanioli, trădători ai propriei lor rase. Discută un punct special al pregătirilor, revoluţionare. Dar nu importă!

— Ba da! replică Jean Bart! Nu ne importă ce spun. Dar, ceea ce ne importă e să ştim în mod exact unde se găsesc, câţi sunt şi cum am putea să-i vedem, să-i surprindem şi poate chiar să-i prindem.

— Oh! Eu ghicesc totul! zise John Rock. Se găsesc într-o grotă poate foarte departe de aici, poate îndărătul acestei stânci chiar…

— Dar, dacă ar fi departe de aici, cum s-ar putea să-i auzim?

— Printr-un fenomen de acustică foarte simplu, răspunse John Rock şi pe care am avut prilejul să-l constat adeseori în minele de cărbuni, de aramă, sau de orice alt mineral.

— Explică-te repede!

— Grota unde vorbesc oamenii ăştia are pereţii brăzdaţi de crăpături, vreuna din ele se prelungeşte în toată grosimea stâncii, în linie dreaptă, între două straturi dure de formaţia vulcanică. Vocea trece prin această conductă ca într-un tub acustic… Iată, încercaţi amândoi şi puneţi urechea la înălţimea acestei crăpături perfect orizontală şi atât de scurtă.

John Rock arăta cu degetul o crăpătură care se găsea la un metru cel mult de la pământ; avea vreo treizeci de centimetri lungime şi vreo cinsprezece în lărgime.

— Nu-i aşa, că se aude mai desluşit?

— O, da! răspunseră împreună cei doi tineri, după ce ascultară.

— Şi eu recunosc şi mai bine vocea lui Zucco… O! Acum aud vocea lui Wallis şi a lui Wup! Sunt aici câteşi trei.

Raimondo se ridică foarte agitat.

— Unde or fi? În ce mod să-i găsim?

— Tăcere! zise John Rock, care asculta mereu cu atenţie. Vocea lui

Zucco e imperioasă şi seacă nu e aşa?

— Da! Da! afirmară cei doi băieţi.

Apoi tăcură. Se uitau la John Rock a cărui figură era în plină lumină şi văzură reflectându-se pe ea o expresie de bucurie care-i făcu să tresară plini de speranţă şi să-l întrebe în şoaptă, dar cu înfrigurare:

— Ce auzi?

— Ce spun?

— O! Spune-ne mai curând!

— St! făcu John Rock.

Raimondo şi Jean Bart se stăpâniră. Dar nerăbdarea lor nu fu pusă de data asta la prea mare încercare. Aproape imediat, detectivul se ridică şi îşi reluă impasibilitatea obişnuită.

— Zucco, Wallis, Wup şi un spaniol, unul singur, căci n-am auzit alte voci afară de aceste patru, aşteaptă pe cellalt complice. Şi Zucco a spus: „Va sosi la unsprezece. Trebuie să mă duc să-i deschid, căci i-am arătat drumul de afară dar nici locul nici secretul uşii. De altminteri nu-l va afla niciodată; voi ieşi eu ca să iau scrisoarea pe care o aşteptăm şi apoi îl voi petrece iar până la mal”.

— Oh! exclamă Raimondo.

— Aşteptaţi. După Zucco vorbi altul, care spuse: „I-ai dat întâlnire la poarta de la răsărit?“ şi altul adăogă: „Poarta aceea e cea mai ascunsă mulţumită colţului pe care-l formează stânca.

— Oh! Oh! exclamară cei doi cercetaşi în acelaş timp, împreunând mâinile.

— Şi Zucco a răspuns: „Da, la poarta de la răsărit”. Am auzit apoi un zgomot de paşi, care se apropiau încet de noi.

— Suntem tocmai în partea de răsărit a insulei! observă Jean Bart.

Raimondo scoase repede ceasul.

— Unsprezece fără şapte minute.

— Uşa secretă nu poate fi departe de aici. Haidem repede să ne ascundem în marginea pădurii.

Şi John Rock dete exemplul repezindu-se în spre acolo.

Ceilalţi doi îl imitară şi când fură în marginea arborilor se ascunseră în umbră, lăsându-se jos.

Locul era excelent. Vedeau fără să fie văzuţi o măre parte a stâncii conice.

— Raimondo, întrebă John Rock, ce-o să facem?

— Trebuie să punem mâna pe Zucco şi chiar pe individul pe care-l aşteaptă. Şi apoi, să intrăm prin uşa secretă, care se va deschide în curând acolo.

— Bine! zise Jean Bart. Dar în ce mod?

— A, cât pentru asta! Vom vedea!

— *Acre!* şopti John Rock care adoptase şi el cuvântul cu care cercetaşii aveau obiceiul să-şi dea alarma sau să-şi a-tragă atenţia.

Şi arătă cu degetul spre stânga.

Vârful de stâncă în formă de ac se mişca singur, se deplasa, afundându-se cu o mişcare lentă şi fără zgomot. Se cufunda înăuntrul muntelui în sens perpendicular; cobora asemenea unui ascensor; sau mai bine zis se cufunda în teren întocmai cum s-ar scufunda în apă un obiect spongios. Şi pe măsură ce dispărea, descoperea îndărătul lui, acolo unde părea lipit de stânca conică o deschizătură perfect dreptunghiulară, destul de largă ca patru oameni să poată trece deodată prin ea şi având o înălţime de cel puţin trei metri. De vreme ce protuberanţa stâncoasă care o masca avea, dună cum spunea Jean Bart, patru metri înălţime în locul în care părea că face corp cu restul stâncii. Cei doi cercetaşi şi detectivul putură constata peste câteva clipe că partea superioară a protuberanţei era perfect netedă şi această platformă strâmtă şi lungă ajunse la nivelul solului.

Toată deschizătura dreptunghiulară era descoperită. Atunci în întunericul absolut al acestui dreptunghi apăru un om, care se distingea perfect în bătaia luminii. Era Zucco, desigur, după cele ce auzise John Rock.

Dar, din pricina distanţei şi mai ales din pricina umbrei ce-i puneau pe faţă marginile unei vaste pălării, le era imposibil să precizeze.

Omul rămase nemişcat pe pragul ciudatei uşi mai bine de zece secunde, apoi sări pe platforma stâncoasă şi de acolo pe iarbă.

Şi imediat stânca ascuţită se ridică la loc şi deschizătura dreptunghiulară fu astupată.

Iar Zucco – dacă era el – străbătu pajiştea, depărtându-se de cei trei tineri la pândă şi a căror prezenţă n-avea cum s-o bănuiască. Se opri la o distanţă de cel puţin trei sute de metri şi rămase nemişcat cu faţa spre malul de care despărţea toată lărgimea pajiştei şi o porţiune de pădure.

— Uşa s-a închis la loc, murmură Jean Bart.

— Ce facem, Raimondo? întrebă John Rock.

Raimondo răspunse:

— Cred că trebuie să ne ducem şi să ne postăm lângă uşă de partea opusă aceleia pe unde se va întoarce Zucco. Desigur că e vreun semnal, sau vreun truc oarecare spre a face sa se deschidă uşa, dar cum noi nu le cunoaştem, trebuie s-aşteptăm ca Zucco s-o deschidă şi atunci ne vom repezi la el, îl vom doborî şi vom intra.

— Foarte bine! aprobă John Rock şi eu mă gândeam tot aşa.

— Atunci, observă Jean Bart, n-avem decât s-aşteptăm liniştiţi întoarcerea lui Zucco.

— Da! zise Raimondo. Când el va petrece pe mesager înapoi la mal, noi vom traversa pajiştea şi ne vom ascunde lângă uşă.

— De acord! spuseră ceilalţi doi. Şi cei trei prieteni aşteptară în umbra pomilor.

După un moment, Raimondo, văzând că Zucco sta tot nemişcat şi nimeni nu apărea, observă:

— Ora unsprezece a trecut. Trimisul a întârziat desigur.

— S-avem răbdare şi noi ca Zucco şi s-aşteptăm, zise John Rock.

— Pe Cristof Columb! şopti Jean Bart. Priviţi ce figură frumoasă are Zucco, stând aşa nemişcat în lumina lunii.

Era adevărat. Dar cei trei prieteni nu veniseră ca să admire figura banditului, care le furase cele cinci milioane. Şi cum minutele treceau şi nu se vedea nimeni, începură să-şi piardă răbdarea.

Cât pentru Zucco, nici nu se mişca.

John Rock se uită la ceas.

— Douăsprezece fără zece minute!

Şi Raimondo zise:

— Suntem aici de o oră! Nu cumva o fi vrând s-aştept până mâine dimineaţă? Pe cinstea mea. Pare că a prins rădăcini!

La douăsprezece şi un sfert, la douăsprezece şi jumătate mesagerul nu sosise încă.

Constrânşi la o imobilitate absolută, de teamă că mişcându-se ar fi atras atenţia lui Zucco, cei trei tineri începură să simtă o furnicătură în toate membrele. Şi aşteptarea ameninţa să devie o tortură.

Dar, deodată Zucco făcu o mişcare ca şi când ar fi renunţat de a mai aştepta şi întorcându-se porni înapoi spre stâncă.

— La dracu'! murmură Raimondo, ne scapă!

— E prea departe ca s-alergăm pân-acolo, observă John Rock, Ar avea timpul să fugă, să se ascundă în insula pe care noi n-o cunoaştem şi poate chiar să dea alarma.

— St! făcu Jean Bart. Am o idee!

— Spune-o repede.

— Voi ieşi de aici, rămânând în umbră şi voi face un gest de chemare. Zucco, va vedea numai o formă neagră. Nerăbdarea îl va face să nu-şi dea seama la timp de substituire şi sunt zece probabilităţi contra una că va veni spre mine!

John Rock aprobă.

— Da, e probabil.

— Dar, dacă se opreşte la timp?

— Atunci, mă voi duce eu la dânsul. În întunerec n-o să poată distinge nici trăsăturile nici îmbrăcămintea. Şi când voi fi lângă el, mă voi arunca la pământ apucându-l de picioare şi trăgându-l îl voi răsturna. Voi veniţi în fugă şi îl imobilizaţi înainte ca el să poată reacţiona.

— Foarte bine! zise John Rock.

— Felicitări Jean Bart! Du-te dar…

— *Acre!* întrerupse Jean Bart, iată mesagerul!

Intr-adevăr, se auzeau paşi repezi pe poteca dintre arbori. Aproape

imediat o umbră ieşi din pădurice şi înaintă pe pajişte.

Şi Zucco, se întoarse brusc spre a-i ieşi înainte.

Jean Bart se opri pe loc şi cei trei prieteni aşteptară ascunşi şi privind cu înfrigurare spre cele două umbre care înaintau una spre alta.

CAPITOLUL IV
Întreprinderea lui Marius

După ce camarazii săi şi detectivul dispărură în pădure Marius Colombo se aşeză comod pe scaunul pilotului şi bombăni printre dinţi:

— La naiba! Pot ei să spuie ce vor! Aşi prefera să fiu cu ei decât să stau aici fără să fac nimic.

Şi căscă… dar nu căscă nici din pricină că-i era somn, nici că i-ar fi fost foame ci de plictiseală prin anticipaţie.

Într-adevăr, acea nemişcare, acea siguranţă aparentă, acea tăcere absolută, acea umezeală din jur, îl făceau să-şi piardă orice dispoziţie, gândindu-se la camarazii săi, care înfruntau cel puţin pericolul, puteau să se mişte, să vorbească, să se încălzească umblând.

Atunci, ca să gonească plictiseala se apucă să se distreze cu un mic joc, pe care avea obiceiul să-l facă în asemenea împrejurări.

Scoase din buzunar ceasul cu cadran luminos, se uită la oră, închise mâna asupra cadranului şi murmură:

— Încep!

Jocul consta în a număra în gând secundele şi de cinci ori şaizeci. Dacă trecuseră exact cinci minute, Marius se felicita şi îşi adresa timp de alte cinci minute un discurs în care-şi aducea cele mai vii elogii, fără umbră de modestie.

Dacă, dimpotrivă, calculul său mintal nu mersese în acelaş ritm cu acul ceasornicului, se ciupea singur, ca să se pedepsească şi o lua iar de la început. Era un joc foarte inocent, mulţumită căruia mai pierdea din timp.

Deci, începu să numere de cinci ori până la şaizeci.

Apoi, se uită la ceas.

— Mii de pipe! Am pierdut!

Într-adevăr era cu un minut înainte.

— Am numărat prea repede şi îşi trase o ciupitură zdravănă în părţile cărnoase. Să începem *de-a capo!*

După ce termină şi se uită iar la ceas, constată cu bucurie că era în perfectă concordanţă. Râzând, puse ceasul în buzunar. Se sculă, făcu o plecăciune şi foarte încet dar articulând fiecare cuvânt începu un discurs caraghios, în care şi aducea cele mai exagerate elogii. Dar, deodată se opri brusc, întoarse capul, trase cu urechea şi murmură, punându-şi pălăria pe cap.

— Ce naiba s-aude?

Ascultă în tăcerea nopţii.

— Dar, e un zgomot de lopeţi!

Cineva se apropie pe lac! oho! mi se pare că n-o să mă mai plictisesc!

Încălecă peste spătarele scaunelor şi se aplecă cât putu peste parapetul dinapoi al nacelei, căutând să vadă ce se petrecea pe apă.

În momentul acela luna nu era mascată de nici un nor.

Şi lombardul văzu apropiindu-se o pirogă condusă de un singur om.

În picioare, acesta împingea piroga cu o vâslă lungă, manevrând de la stânga spre dreapta cu o mişcare repede şi regulată.

— Oho! Dar cine o mai fi şi tipul ăsta? Vine noaptea, singur, în insula sacră... Vâsleşte repede ca şi când ar fi aşteptat... cred că e în interesul general să-i cer un interviu, fără prea mult zgomot şi cât mai repede.

Scoase revolverul de la brâu. Apoi, cedând fără voie obiceiului de a vorbi singur, mişcând buzele, dar fără a scoate vreun sunet monologă:

— Ce idee bună ar avea dac-ar veni aici sub pomii ăştia! Ia-şi opri piroga, trăgând-o cu mâna de proră, ca nu cumva să se izbească de nacelă şi să rupă ceva şi cu mâna cealaltă... Vine! Mii de pipe! Vine! Lună! Frumoasă lună! Dă o clipă la o parte norii, care ar voi să te acopere şi să mă împiedice de a vedea mutra individului ăsta... Se apropie! Băiete. O să stăm de vorbă. Şi am să-ţi vorbesc o spaniolească inventată de mine, dar pe care... Atenţie! Din fericire e întuneric aici sub crăcile astea. Deprinşi cu lumina lunii care străluceşte pe lac, ochii acestui *gentleman* nu mă vor distinge, la început, nici pe mine nici aeroplanul, pe când ochii mei, dimpotrivă, fiindc-au stat în întuneric îl vor vedea foarte bine. Atenţie! iată-l... Într-adevăr, piroga intra pe sub bolta formată de arborii aplecaţi deasupra apei. Marius văzu pe om aplecându-se ca să nu se lovească. Repede sări afară din nacelă şi apucând barca cu mâna stângă spre a o imobiliza, îndreptă cu dreapta revolverul spre omul care o conducea, zicându-i:

— Mănos altos, signor! Mănos altos! O yo tiro! Sus mâinile, signor! sus mâinile sau trag!

Şi ca să-l facă să înţeleagă mai bine spaniolească lui, Marius sări în pirogă cu un uşor salt de clovn şi apucându-l cu stânga de gât îi aplică pe frunte ţeava rece a revolverului, poruncindu-i cu răceală:

— Silencio caramba! Silencio!

Se vedea destul de bine ca să distingă că nu era un indian încă ci un alb.

Şi omul, acesta, încremenit, căscă ochii silindu-se să vadă în întuneric.

Nici nu se gândea să se servească de mâini ca să scape. Marius cu un brânci îl făcu să şadă în fundul pirogei şi repede îi luă de la brâu pumnalul, care părea singura lui armă ţi i-l azvârli în lac. Apoi stând şi el jos pe unica bancă din pirogă, îşi zise în sine, ţinând arma mereu

întinsă.

— Aşa! A fost mult mai uşor de cât credeam. Acum vom vorbi. Dar, pe toţi dracii, aici e clenciul. Nu face nimic. Tipul nu-mi pare tocmai prost. Desigur c-o să înţeleagă spanioleasca mea ultramodernă.

Şi cu cea mai mare seriozitate, îi zise:

— Signor, come esta aqui? Dovas el vas?

În păsăreasca asta ispano-italiană, cercetaşul era convins că spusese:

— Domnule, ce cauţi aici? Unde te duci?

Dar, fu rândul lui să rămâie încremenit când auzi pe individ răspunzându-i cu un teribil accent spaniolesc, dar totuşi în italieneşte:

— Poţi să-mi vorbeşte în italieneşte! Căci ghicesc că nu ştii spanioleşte. Şi ai spus două vorbe în limba, care se vorbeşte la Milano.

— Mii de pipe! exclamă milanezul, fără a se gândi să-şi mai înăbuşe vocea, dar ne uitând să ţie revolverul mereu ridicat asupra prizonierului.

Şi după ce-şi exprimă uimirea prin această exclamaţie, zise:

— Ştii dialectul milanez? Din ce ţară eşti?

— Sunt spaniol. Dar am stat patru ani la Milano, înainte de a veni în Peru.

— Minunat! zise Marius, care-şi reluase tot sângele rece. Cât despre mine, starea mea civilă nu te priveşte. Totuşi, cu toată tinereţea mea care te uimeşte – căci desigur acum când te-ai deprins cu întunerecul, mă vezi destul de bine – cu toată vârsta mea, îţi zic, sunt un tip capabil să-ţi trimet un glonţ în frunte dacă nu-mi răspunzi cu precizie la întrebările mele. Şi bagă de seamă să nu-mi povesteşti palavre. Ştiu deajuns ca să înţeleg dacă cele ce-mi vei spune sunt adevărate sau falşe. Ştiu că asta e insula sacră a incaşilor; că în insula asta e un templu al soarelui, că în acest templu se găseşte cartierul general al regelui incaşilor, zis Zucco precum şi tezaurul independenţei. Aha! Te miră faptul că un copilandru ca mine ştie toate, astea. Şi aeroplanul pune vârf uimirii dumitale… Ei bine, miră-te cât ţi-o plăcea, dar dezleagă-ţi limba, scumpe domn! Ai părul cărunt, ba chiar aproape alb, dacă nu mă înşel, ceea ce-mi impune să te respect. Şi cu tot respectul îţi voi zbura creierii dacă răspunsurile dumitale nu mă vor satisface. Nu te mişca, sau trag… Vorbesc limpede? Ei, acum răspunde. Fără fasoane, te rog. Unde te duceai.?

Şi omul, care n-avea câtuşi de puţin aerul să vrea să se împotrivească, răspunse cu glasul cam tremurător:

— Mă duceam la o întâlnire

— În insula sacră?

— Da.

— Cu cine trebuia să te întâlneşti?

— Cu Zucco.

— Bine! În ce loc?
— Cunoşti deci interiorul insulei?
— Da! minţi cu sfruntare Marius.
— La est de marea stâncă sacră, pe pajişte.
— Foarte bine! Pe ce potecă trebuia să te duci?
— Pe poteca ce pleacă din luminişul fetişelor.
— Asta? întinzând mâna la întâmplare spre insulă.
— Da, aceea.
— Bun. La ce oră era întâlnirea?
— Între unsprezece şi miezul nopţii.
Marius scoase ceasornicul şi-şi aruncă ochii pe el.
— Bine Zucco va aştepta. De unde vii?
— De la Calao.
— Din port? Şi mai bine. Ce voiai cu Zucco?
— Să-i duc o scrisoare.
— Din partea cui?
— Nu ştiu.
— Ce? exclamă Marius, ameninţându-l cu revolverul.
— Nu ştiu, ţi-o repet. Omul care mi-a dat scrisoarea nu e decât un servitor în serviciul poştei spaniole. Eu eram fără lucru şi sunt afiliat la Societatea secretă a Independenţei, care numără atât spanioli săraci cât şi incaşi.
— Spanioli săraci vor să se îmbogăţească ajutând la restaurarea domniei incaşilor! întrerupse Marius. Înţeleg! Continuă!
— Deci acel servitor, care e şi el afiliat, îmi dete douăzeci de pesos, promiţându-mi că Zucco îmi va da încă douăzeci şi mi-a arătat drumul ce trebuia să iau ca să-i duc scrisoarea.
Omul ezită.
Dar lombardul ridică din umeri.
— Îmi trebuie această scrisoare. Nu te pot scotoci eu singur fiindcă îmi sunt mâinile ocupate. Vrei să-ţi zbor creierul ca să te pot căuta în voie prin buzunare? Haide, dă-mi-o şi în locul celor 20 de pesos de la Zucco îţi voi da o sută de dolari americani – nu vei pierde deci! Haide dă-mi-o odată.
Dar omul se grăbea să se supuie. Îşi scoase una din ghete, scoase o talpă dinăuntru apoi o bucată de stofă şi însfârşit, un plic pe care-l dete lui Marius.
— Deschide-l tu singur, ordonă cercetaşul.
Omul se supuse. Între timp Marius, cu mâna stângă, scoase din buzunar lampa electrică, aprinzând-o.
— Ţine hârtia întinsă cu amândouă mâinile pe pieptul tău.
Dar, pe hârtie nu erau decât un şir de litere fără nici o semnificaţie pentru el.
— Bun! e un criptogram. John Rock îl va descifra. Dă-l încoace’!

Luă hârtia şi o băgă în buzunar împreună cu lampa pe pare o stinse.

Apoi zise grav:

— Cum te cheamă?

— Mirandez.

— Ei bine, Mirandez, îţi dau cuvântul meu de cinste că vei avea cei 100 de dolari. Dar, ca să te foloseşti de ei trebuie să trăieşti şi pentru ca, eu sa-ţi promit să-ţi conserv viaţa trebuie să te laşi să te leg şi să rămâi aici până la întoarcerea mea. Îţi voi astupa şi gura ca să nu poţi striga. Şi ca să nu te găsească cineva te voi ascunde împreună cu piroga ta aici lângă mal printre ierburile acelea înalte. Dacă nu consimţi voi fi nevoit să-ţi sfărâm capul, fiindcă nu te pot pune încă în libertate. Hotărăşte-te!

În loc de a răspunde, omul luă din fundul pirogei o frânghie şi o prezentă lui Marius.

— Nu! zise cercetaşul. Am eu ceva mai bun.

Cei trei cercetaşi primiseră de la John Rock nişte cătuşe foarte uşoare, dar extrem de solide care se puteau pune la mâini sau la picioare şi din care nici un om n-ar fi putut să se elibereze, chiar dacă ar fi avut membrele dezarticulate ca unii acrobaţi.

— Întinde mâinile.

Spaniolul se supuse. Marius strecură revolverul la brâu *şi* într-o clipită închise cătuşele în jurul mâinilor prizonierului. Apoi făcu acelaş lucru cu picioarele şi cu batista lui de mătase îl legă la gură. Apoi îi scoase pălăria, mantaua şi o azvârli în nacelă. Omul se culcă singur în barcă. Agăţându-se de ramuri, Marius trase piroga lângă mal, sări jos, împinse barca sub ramurile ce înaintau pe deasupra apei şi o ascunse în aşa mod încât nu se mai vedea de loc.

— Bun! Cu pălăria şi mantaua lui Martinez voi avea aspectul destul de spaniolesc, pentru ca Zucco să mă lase să mă apropii şi atunci, dau lovitura! Haidem! Se agăţă de o ramură şi sări în nacela *Aerocului.*

— Drept vorbind, nu-mi place că trebuie să las *Aerocul.* Dar, dac-o veni cineva n-o să ştie să se servească de el. Şi apoi, voi lua volanul şi-l voi ascunde pe mal. Şi dacă ne-ar lua cumva aeroplanul de aici, îl vom ajunge cu piroga. Dar nu! Nu-l va lua nimeni fiindcă nu-l va vedea nimeni. Zucco aşteaptă acolo pe individ, aşa că n-are ce căuta de partea asta. Si-apoi, cine nu riscă nimic, n-are nimic… De-aşi putea captura pe Zucco eu singur, ar fi o lovitură frumoasă.

Îşi schimbă pălăria de cercetaş cu pălăria ţuguiată a lui Martinez; îşi puse pe umeri mantaua cu ciucuri. Apoi, după ce demontă volanul îl puse pe braţ, se agăţă de o ramură şi sări pe mal. Acolo, ascunse volanul între ierburi exact în faţa locului, unde era ascunsă piroga şi ridicându-se îşi zise:

— Când am întins braţul adineaori pe când Mirandez îmi vorbea de

luminişul fetişelor am arătat exact în direcţia în care au plecat Raimondo, Jean Bart şi John Rock… Haidem! N-am decât s-o iau drept prin pădurice. Unde e luna? În stânga. Bine, observând-o din douăzeci în douăzeci de metri voi merge drept.

Şi se strecură printre arbori, ierburi şi liane, depărtându-se de mal în linie dreaptă. În curând ajunse într-un loc deschis şi perfect rotund.

— Un luminiş! Cum să-l recunosc dacă e acela al fetişelor?

Îi făcu înconjurul.

Şi se opri în faţa unui trunchi de arbore pe care razele lunii îl luminau în plin.

Era sculptat la înălţimea unui om, reprezenta o figură, care avea pe frunte un soare.

— Bun!

Şi merse înainte.

Arborele următor era sculptat în acelaş mod, cu diferenţa că figura avea pe frunte o semilună.

— Nu mai încape îndoială. E luminişul fetişelor.

Observă o potecă la capătul căreia luna lumina un fel de drum acoperit cu nisip. Îi se păru că vede nişte urme de paşi. Se plecă şi văzu că nu se înşelase. Recunoscu urmele cizmelor cu cuie ale tovarăşilor săi.

— Bun. Au trecut şi ei pe-aici. Şi poteca asta merge în direcţia voită. N-am decât să merg înainte.

Merse încă puţin până ce dete de pajiştea anunţată de Mirandez. Se uită la ceas.

— Douăsprezece şi jumătate. Sosesc cu întârziere de o oră. Sper că Zucco nu şi-a pierdut răbdarea. Să fac zgomot ca să m-audă. Dar, unde naiba or fi Raimondo, Jean Bart şi John Rock?

Şi Marius înaintă repede pe potecă. Ajuns la marginea pădurii văzu în faţa lui o altă formă omenească venindu-i înainte.

— E Zucco!

Şi simţi bătându-i inima cu furie.

Dar nu-şi pierdu sângele rece.

Sub mantaua, care-l înfăşură din cap până-n picioare apucă revolverul, scoţându-l din teacă.

— Nu vreau să ucid pe Zucco – îşi spunea el pe când înainta spre omul, care venea înaintea lui. Dar, dacă recunoscându-mă, vrea să m-atace, îi zdrobesc un braţ… Aş voi să mă pot apropia de el, înainte de a mă fi recunoscut şi să-l dobor cu o lovitură în pântece. Ia-şi sări în spinare, l-aşi dezarma, l-aşi ţine în respect cu *browningul* meu şi pe urmă!… Oi vedea, dacă oi putea să-l leg, să-l ascund într-un tufiş şi să-mi găsesc prietenii. Din fericire pălăria lui Mirandez îmi acoperă faţa. Atenţie! E la zece paşi numai de mine. Dac-aş face reverenţe, ca să-l las să se apropie! În definitiv, e regele Incaşilor şi eu nu sunt

decât un biet spaniol… Da! Da! Bună idee!

Înainta cu salamalecurile monologând astfel. Marius sa opri şi cu mâna stângă pe inimă şi cu dreapta ascunsă sub manta şi ţinând *browningul* începu să facă închinăciuni din ce în ce mai adânci, bâlbâind cu voce surdă.

— *Senor, senor, senor!…*

Deodată văzu picioarele lui Zucco, oprindu-se la un pas de dânsul.

— E momentul! se gândi el.

Cu o mişcare bruscă îşi scoase pălăria al cărei fund înalt şi ascuţit ar fi înăbuşit lovitura şi înţepenindu-se pe picioare se destinse cu toată puterea, azvârlindu-se înainte ca şi când ar fi fost împins de un resort puternic şi cu o violenţă brutală izbi cu capul drept în pântecele lui Zucco.

Acesta fu răsturnat şi Marius sărind la el i se aşeză călare pe piept, îi strânse coastele între genunchi şi punându-i revolverul sub nas, îi zise cu voce surdă:

— Nici un strigăt! Nici un gest Zucco, sau pe toţi drăcii, te omor ca pe un câine.

— Bravo Marius! zise o voce limpede.

— Ei? Ce e asta? strigă Marius atât de mirat încât uita1 pe Zucco şi ridică capul spre locul de unde venea vocea.

Dar în jurul lui Marius şase mâini se lăsară apucând mâinele, braţele, umerii lui Zucco şi îl imobilizară…

Şi cu o bucurie nespusă, Marius văzu, în genunchi în faţa lui pe Raimondo, Jean Bart şi pe John Rock.

CAPITOLUL V
Tezaurul independenţei

Într-o clipă totul fu explicat.

În fond stratagema pe care voise s-o întrebuinţeze Jean Bart spre a atrage pe Zucco, nu putea reuşi, pe când aceea a lui Marius reuşise. Şi una şi alta tindeau spre acelaş lucru. Deci totul mergea de minune.

Văzându-se în mâinile celor trei cercetaşi, pe care îi credea la mii de kilometri de Peru, Zucco avu întâi o clipă de prostraţie absolută. Apoi, brusc avu un acces de furie violentă. Se zbătu cu furia şi forţa unui epileptic. Trebui ca cei patru adversari să-l ţie de mâini şi de picioare pe când el se zvârcolea, urlând.

Deodată John Rock şopti camarazilor săi:

— Ceilalţi incaşi şi spaniolul, care simt în stânca sacră, vor auzi desigur aceste urlete şi vor veni să vadă.

— Cu atât mai bine. Repede, cătuşele la mâini şi la picioare şi să-l lăsăm aici să se zvârcolească.

— Haidem să ne postăm lângă stâncă. Zis şi făcut! Cu cătuşele de oţel la picioare şi la mâini, Zucco putea să se zvârcolească cât poftea, în prada unei adevărate crize de epilepsie.

Raimondo, Marius, Jean Bart şi John Rock se puseră la pândă lângă intrarea din stâncă.

Prevederile lor erau să se adeverească. Nu stau la pândă decât de trei minute, când văzură stânca afundându-se brusc dintr-o singură dată şi cinci oameni repezindu-se pe pajişte, ezitând, apoi alergând în grup spre Zucco, care se zbătea şi striga vorbe neînţelese.

Năvălirea lor fu atât de bruscă în cât cei patru tineri rămaseră o clipă încremeniţi.

Cei cinci indivizi se repeziseră la Zucco şi îl înconjuraseră, plecându-se asupra lui.

— La pândă! zise Raimondo. Am pierdut momentul!

— Priveşte, observă Jean Bart. Uşa a rămas deschisă.

— Dac-am intra? exclamă Marius.

— Nu! Nu! protestă John Rock. Ar fi o nebunie. Ar putea să ne închidă înăuntru, sau să ne atace în număr mare. Trebuie să învingem sau să murim, să facem prizonieri pe toţi aceşti indivizi sau să-i ucidem… dar să-i împiedicăm cu orice chip de a chema ajutoare.

— *Acre!* întrerupse Raimondo. Nu mai e timp de discutat! Luaţi-vă revolverele! Trebuie să ne apărăm! Şi Zucco e liber… Într-adevăr… colo pe pajişte, erau acum şase oameni în picioare.

— Nu sunt înarmaţi ca noi! observă Marius.

— *Acre!* şopti iar Raimondo. Lipiţi-vă de zid. Sunt gata să tragă!

O salvă de focuri răsună în acel moment. Câteva gloanţe se izbiră de stâncă şi colo, pe pajişte, grupul incaşilor se luminase în străfulgerarea pulberii aprinse.

Un nor împins de vânt, acoperi deodată luna.

— Nu e nimeni atins? întrebă Raimondo.

Trei „nu!" îi răspunseră.

— Nu ne văd bine. Ne confundăm cu umbrele ierburilor de pe stâncă. Acum când luna e acoperită nu ne mai văd de loc.

— Dar eu îi văd foarte bine! zise Jean Bart.

— Mii de pipe! exclamă Marius. La urma urmelor, ne-au atacat şi noi nu le răspundem?

— N-avem alt mijloc, de scăpare. Atenţie! Şi foc după voie.

— Mii de pipe! Să ochim bine! Grupul lor formează o pată neagră.

— S-aşteptăm să iasă luna! zise Jean Bart, ochind. John Rock fu primul care trase. Un strigăt îi răspunse şi din mijlocul grupului căzu o formă neagră. Aproape în acelaş timp cei trei cercetaşi traseră şi ei, iar John Rock trase pentru a doua oară. Alte două umbre căzură... Dar, celelalte trei se separară şi o luară la fugă... Marius se şi repezise după ei. Ajunse pe unul din fugari în clipa când era să dispară sub arbori. Îi sări în spate şi îl lovi în cap cu patul revolverului. Omul se clătină şi căzu pe când Marius sări, uşor, jos.

Ceilalţi trei tineri se repeziseră după ceilalţi doi fugari. Marius văzu nişte umbre care fugeau, se ajunseră şi se rostogoliră împreună pe iarbă.

Răsună o detunătură de revolver, urmată de un ordin scurt...

— Trebuie să văd! zise Marius. Dar nu vreau să-mi las aici pe tipul meu. E numai leşinat. Ar putea să-şi revie şi să fugă şi nu mai am cătuşe disponibile pentru el... Am să-l târăsc! Iarba e moale şi n-o să se jupoaie!

Puse revolverul la brâu şi apucând de picioare pe leşinat îl trase după el.

— Ei? În ce punct suntem, mii de pipe! întrebă el când fu lângă un grup încă confuz.

În clipa aceea, luna ieşi din nor. Şi cei trei cercetaşi şi detectivul putură controla rezultatul luptei:

Zucco era mort, lovit de un glonţ în plin obraz. Alt Inca, în care Raimondo recunoscu pe Walles, horcăia cu pieptul găurit. Un spaniol, era mort, cu un glonţ în inima. Cât pentru ceilalţi trei fură repede identificaţi; unul era Wup, al treilea bandit. Ceilalţi doi erau Bahu şi Mutu servitorii lui Wallis şi Wup. Aceştia erau cei trei supravieţuitori. Dar Bahu, târât de Marius nu-şi revenise încă.

Printre cercetaşi nu erau răniţi, numai John Rock avea urechea stângă sfâşiată de un glonţ..

Cu singura restricţie că detectivul rămăsese pentru toată viaţa cu o ureche tăiată în două, victoria era completă?

John Rock, care suporta cu stoicism rana, fu pansat în mod sumar de Raimondo care-l legă cu basmaua lui de cercetaş, făcându-i un turban pitoresc.

Apoi ţinură un mic consiliu de război.

— E ora unu de dimineaţă, observă Raimondo. Înainte de răsăritul soarelui trebuie să fim plecaţi din insulă, căci desigur că îndată ce se face ziuă, furnică pe lac incaşi, pescari, spioni, conspiratori. Ar putea descoperi *Aerocul* şi piroga şi dându-şi seama de cele întâmplate să cheme şi pe alţii aşa încât să ne cotropească numărul lor.

— E just! aprobă Jean Bart. Să ne grăbim să intrăm în grotă împreună cu prizonierii. Dacă vor să vorbească să le promitem viaţa. Altminteri.

Dar, tăcu, tânărul şi nobilul cercetaş nu sa propuie să ucidă pe prizonieri, chiar dacă aceştia n-ar fi vorbit.

— Repede! zise John Rock. Să transportăm pe Wup, Bahu şi Mutu înăuntrul stâncii. Acolo, vom discuta.

Transportul prizonierilor, doi legaţi şi unul încă leşinat se făcu repede în două drumuri, John Rock transportând el singur pe unul.

Îi depuseră în coridorul subteran care se găsea îndărătul uşii mecanice. Apoi, pe când Marius şi Jean Bart făceau de gardă pe prag, lângă prizonieri, John Rock şi Raimondo luminându-şi calea cu lămpile lor electrice, pătrunseră în coridor făcând vreo sută de paşi în linie absolut dreaptă. Apoi, brusc, coridorul se întorcea în unghi drept şi nu mai fu nevoie de lumină electrică deoarece se găseau într-o imensă sală cu aspect fantastic, luminată în parte de vreo douăsprezece torţe împlântate ici şi colo pe trepiede.

— Suntem în templul soarelui, zise Raimondo încet.

— Fără îndoială. Şi aspectul acelui straniu templu era atât de misterios în cât cei trei cercetaşi şi detectivul simţiră un soi de teroare religioasă.

Se întoarseră înapoi la ceilalţi doi, schimbară câteva cuvinte, apoi transportară pe prizonieri în pragul imensei săli.

Marius şi Jean Bart se imobilizară iarăşi lângă cei trei oameni întinşi pe pământ, pe când Raimondo şi John Rock se apucară să exploreze templul, începând chiar cu sala aceea.

Pereţii stâncii scânteiau de plăcile de aur fin cizelate cu care erau îmbrăcaţi: reprezentau stele, comete, luni, curmale fantastice... Şi, cum sala era circulară, cele două laturi se rotunjeau pierzându-se în întuneric.

— Să facem înconjurul! propuse Raimondo.

Luă o torţă şi o ridică deasupra capului pornind înainte cu John Rock şi luând-o la dreapta spre ieşirea coridorului, ieşire care avea o uşă

formidabilă de piatră îmbrăcată în întregime cu plăci de aur.

Sala rotundă era atât de vastă încât Raimondo şi John Rock merseră cu paşi repezi un sfert de oră până ce făcură tot înconjurul. La intervale găsiră altare îmbrăcate în aur şi având deasupra un soare cu raze de aur masiv.

Şi se opriră brusc, înmărmuriţi de uimire în faţa unul altar mai mare de cât celelalte care avea în faţă douăsprezece trepte de aur masiv uzate în dreapta şi în stânga prin frecarea continuă de secole a picioarelor credincioşilor, care urcau şi coborau.

Pe altar, dincolo de o placa de aur şi largă care era destul de mare, mai era si o statuie de aur a unui om şezând, gol şi cu figura estetică înconjurată de raze de aur.

Era fără îndoială imaginea preţioasă şi venerată a zeului soare, adorat de incaşi înainte de cucerirea spaniolă.

— Raimondo, şopti John Rock în stânga altarului, în zid e o uşă. Deschide-o.

— Să vedem.

Dar înăuntru era un întuneric complet. Raimondo, care intră primul într-un mic coridor foarte scund şi îngust, fu sufocat de fumul torţei.

Se întoarse în sală, înfipse torţa într-un trepied de aur din faţa altarului şi se înapoie în coridor urmat de John Rock. Dar, de data asta amândoi aprinseseră lămpile electrice.

În coridor, care nu era mai înalt de un metru şi larg de cinzeci de centimetri şi făcea zigzaguri continue, erau nevoiţi să meargă aplecaţi şi strângând coatele.

La fiecare unghi format de zigzaguri erau uşi de piatră îmbrăcate în aur, care aveau desigur o încuietoare secretă, dar care în momentul acela erau date de perete.

— Oh! exclamă Raimondo, care mergea înainte.

Intrase într-o încăpere mult mai înaltă de formă absolut pătrată, împărţită în două printr-un fel de barieră care mergea de la un perete la altul. O parte în care se intra de-a dreptul din coridor era largă de şase metri şi lată de vreo doi. Cealaltă de dincolo de barieră care avea o înălţime de vreun metru se întindea pe aceiaşi lărgime, dar avea o lăţime de cinci metri.

Raimondo şi John Rock se aplecară şi rămaseră uluiţi.

În acele compartimente se îngrămădea o bogăţie colosală, era cascadă de aur şi de argint, de durosi, de piaştri, de marenghi, de dolari, de sterline, de pesos de aur şi de argint.

John Rock şi Raimondo afundară câte un braţ aplecându-se cât mai mult, dar nu deteră de fund.

— Dar, aici sunt milioane şi milioane de dolari, exclamă John Rock.

— Tezaurul independenţei zise Raimondo; aici au fost azvârlite şi cele cinci milioane ale lui Carnegie, câştigate de noi.

— Minus partea lui Tokman, cel de al patrulea hoţ, rectifică John Rock.

— Aşa e, de vreme ce Tokman a plecat în altă direcţie cu banii furaţi de la noi. Şi cei doi tineri rămaseră câteva minute nemişcaţi, fascinaţi de acest fabulos tezaur sclipitor sub razele celor două lămpi electrice.

— Repede înapoi. Ne vom întoarce cu Marius şi cu Jean Bart şi vom lua atâta aur cât vom putea duce. Vom încărca şi pe prizonieri silindu-i să ni-l transporte până la aeroplan. Partea furată de Zucco, Walles şi Wup se urcă la trei milioane opt sute optzeci şi şase de mii două sute de franci. Restul nu ne aparţine E al incaşilor şi va deveni ce va voi destinul de vreme ce noi vom lăsa aici pe Walles, Bohu şi Mutu, după ce ne vom servi de ei ca să ne transporte banii.

— Dar, crezi că *Aerocul* va putea duce greutatea acestui aur? Trei milioane opt sute de mii de franci fac şapte sute cincizeci de mii de dolari. Or, moneda de aur de cinci dolari cântăreşte 8 grame 359 miligrame... Făcând un calcul aproximativ... şapte sute cincizeci de mii de dolari dau 150.000 de monede de aur

— Să vedem exact! adăogă Raimondo.

Puse lampa electrică pe prodigioasa grămadă de aur, scoase din buzunar un carnet şi un creion şi făcu următoarea operaţie:

— 150.000 monede de aur înmulţite cu greutatea uneia singure, adică 8 grame 359 miligrame fac: un milion două sute cincizeci şi trei de mii, opt sute cincizeci de grame.

— Sau 1253 kilograme, zise John Rock. Plus benzina care mai e în rezervor şi greutatea noastră a câteşi patru.

— O! Noi nu contăm! Benzina s-a consumat pe trei sferturi în drumul de la New York până aici. Cu toate astea *Aerocul* nu poate îmbarca 1250 kilograme. Nu s-ar înălţa, sau ar zbura atât de greoi în cât ar constitui un pericol aproape inevitabil...

— Atunci, ce facem?

— Ştiu eu? Trebuie să ne gândim bine...

— Şi-apoi, întrerupse John Rock, chiar dacă prizonierii ne-ar ajuta de bună voie ar trebui să facem mai multe drumuri ca să putem transporta 1243 kilograme de aur!

— Dar, timpul ca s-alegem monedele, să le numărăm, să le aşezăm în bucăţi de stofă înnodate la cele patru colţuri.

— Trebuiesc mai multe ore!

Dificultatea ivită pe neaşteptate îi puse pe gânduri. Mai ales greutatea aurului făcea ca transportarea lui imediată să fie un lucru imposibil.

— Haidem să vorbim cu Marius şi Jean Bart zise Raimondo şi întorcând spatele fabulosului tezaur, se înapoiară în Imensa sală consacrată zeului incaşilor.

CAPITOLUL VI
Pergamentul şi prăpastia

Raimondo povesti repede camarazilor săi cele ce descoperiseră, în hrubele templului.

— Mii de pipe! Vreau să văd şi eu!

— Şi eu, pe Cristof Columb.

— Ei bine, propuse John Rock se poate foarte uşor.

Şi întorcându-se spre Raimondo:

— Marius şi Jean Bart pot vizita templul cum am făcut şi noi şi în timpul acela se vor gândi asupra problemei ce ne stă în cale. Iar noi, pe când vom face de pază aici, ne vom gândi la vreo soluţie.

— Ne-am înţeles, zise Raimondo.

Marius şi Jean Bart, aprinzându-şi lămpile plecară. După un sfert de oră se întoarseră, aproape orbiţi de splendoarea celor văzute.

— Ei bine? întrebă Raimondo.

— Extraordinar, superb, magnific, uluitor, mii de pipe!

— Bine! zise John Rock, dar…

— Ah da! Vă întrebaţi dacă ne-am gândit la mijloacele de a-l transporta? zise Marius. Vezi bine că ne-am gândit şi am avut amândoi aceiaşi idee. O idee foarte simplă.

— Care? întrebă Raimondo şi John Rock.

— Iată! zise Marius. Părerea noastră e să procedăm astfel: Mai întâi să ascundem cadavrele celor trei morţi. Al doilea: să ne ducem să luăm pe mesagerul pe care l-am lăsat în pirogă. Al treilea: să închidem pe cei trei prizonieri, Wup, Bohu şi Mutu împreună cu spaniolul, lăsându-i sub paza a doi dintre noi. Al patrulea: ceilalţi doi se vor duce la Lima, capitala Peruului, cerând o audienţă la Preşedintele republicii peruviene şi expunându-i situaţia: Al cincilea: guvernul din Peru anexează la tezaurul naţional bogăţiile vechilor incaşi şi banii celor noi. Dar, ne înapoiază mai întâi nouă, milioanele de dolari, printr-un bon al Băncii de stat peruviene, pe care-l putem încasa la Banca Naţională a Statelor Unite. Iar, în schimbul bogăţiilor pe care la dăruim Peruului modern, guvernul acelui stat se va obliga să construiască imediat un azil şi un spital imens exclusiv destinate găzduirii şi îngrijirii gratuite a tuturor incaşilor săraci, bătrâni sau bolnavi, care vor cere ospitalitate. Cât pentru Wup, autorităţile peruviene îl vor trimite în Statele Unite spre a fi judecat împreună cu complicii săi. Iată ideea noastră, dar a voastră?

Tot timpul cât vorbiseră, Raimondo şi John Rock nu se putuseră opri de a nu surâde şi când Marius termină, John Rock, zise cu un accent

de uimire pe care nu căuta s-o ascundă.

— E extraordinar, dragii mei ce potrivire e între gândurile voastre! Pe când voi vizitaţi templul, Raimondo îmi împărtăşea aceleaşi idei… şi voiam tocmai să vi le comunicăm.

Raimondo îl întrerupse.

— Cu atât mai bine, de vreme ce am avut aceleaşi gânduri nu va mai fi nevoie să discutăm.

— Atunci să le punem în execuţie, zise Jean Bart.

— Un moment! şi Marius ridică mâna. Scoase apoi din buzunar hârtia pe care i-o dase mesagerul spaniol.

— Iată hârtia pe care o aducea omul din barcă lui Zucco. E un criptogram!

— Un criptogram! exclamă John Rock. Ia să-l văd. Numai de n-ar fi tot acela pe care l-am luat de la incaşul Rai şi pe care nu l-am putut descifra.

Într-adevăr, mai fusese un criptogram în aventurile celor trei cercetaşi în jurul milionului furat. Fusese găsit asupra unui servitor al lui Zucco şi cu toate că John Rock i era expert în asemenea materie, nu-l putuse descifra.

Dar, abia văzu pergamentul şi detectivul exclamă:

— Dar e acelaş criptogram!

— Atunci trebuie să punem să ni-l explice, zise Raimondo şi ordonă: Marius, Jean Bart, dezlegaţi pe Wup.

Wup fu ridicat în picioare şi ţinut în respect de cei doi cercetaşi.

Chipul său era impasibil şi aspru; ochii săi negri n-a veau nici o expresie.

— Wup, zise Raimondo cu autoritate. Mi-amintesc foarte bine că la New York vorbeai italieneşte. N-ai uitat desigur. Ascultă deci şi răspunde-mi. Vrei?

— Da, răspunse incaşul cu voce guturală.

— Bine Wup. Şi Raimondo îi arătă pergamentul dat de Marius şi altul pe care-l scoase din buzunar spunându-i: Explică-le. Şi în loc de a te da pe mâna poliţiei americane îţi vom reda libertatea.

La această propunere, care părea să-l ispitească Incaşul ezită, apoi după o lungă tăcere răspunse:

— Primesc!

— Deci explică. Şi Raimondo îi arătă pergamentul.

— Dă-mi! zise incaşul cu vocea lui aspră.

Dar, când îl avu în mână, Wup o luă la fugă spre mijlocul sălii.

Marius şi Jean Bart fără a sta la gânduri traseră asupra lui. Nu-l nemeriră însă. Atunci alergară şi ei după cum făcuseră Raimondo şi John Rock. Când, deodată, Wup dispăru dinaintea ochilor lor, scoţând un strigăt ascuţit. Părea că intrase între pietrele care formau podeaua sălii. Şi aproape în acelaş timp, oprindu-se brusc din fugă cu o sforţare

prodigioasă, Raimondo şi John Rock se deteră înapoi cu un strigăt instinctiv de teroare.

Marius şi Jean Bart se opriră şi ei bâlbâind:

— Unde a dispărut?

— Colo! Colo!

Şi Raimondo arăta o gaură mare rotundă care se deschidea la mijloc, în partea cea mai slab luminată a sălii. Părea să fie gura unui puţ, fără nici un parapet în jur. Cei patru tineri aprinseră lămpile electrice şi îndreptară lumina spre gaura ce se deschidea la picioarele lor. Din puţ venea un aer umed şi zgomotul îndepărtat al unei ape ce curge. Pe peretele circular se vedeau bare de fier înfipte orizontal şi lungi cam de vreun metru.

— Servesc pentru a coborî în prăpastie, zise Jean Bart.

— Wup n-a coborât, afirmă Raimondo, ci s-a azvârlit dintr-odată!

— Atunci s-a omorât, colo jos! asigură John Rock.

— Trebuie să vedem, mii de pipe! răcni Marius. Mă cobor eu!

Şi înainte ca ceilalţi să fi putut avea timpul de a-l opri, temerarul băiat îngenunchease pe marginea puţului şi apucând prima bară se lăsase să alunece în jos.

— Atenţie, Marius! strigară trei voci pline de îngrijorare.

— N-aveţi de ce să vă temeţi. Ce risc? răspunse Marius. Cât vor fi bare mă voi coborî şi voi vedea ce e la fund.

Aplecaţi pe marginea puţului cei trei tineri îl urmăreau ţinându-şi respiraţia. În timpul acesta Marius cobora metodic, din bară în bară. Lampa electrică atârnată la brâu îi lumina peretele circular. Din când în când se oprea şi ţinându-se cu putere de bare se întorcea cât putea mai mult capul, uitându-se înapoi, după care continua să coboare numărând în acelaş timp din instinct barele. Şi cum erau la o distanţă de un metru una de alta, îşi da seama imediat de adâncimea la care ajunsese.

Auzea din ce în ce mai desluşit murmurul apei subterane şi umezeala începu să-l pătrundă prin haine.

— Mii de pipe! îşi zise el. Bareje încep să se cam zdruncine… Să luăm seama.

Dar nu se opri. Şi în jurul lui pereţii erau mereu netezi fără cavităţi, fără orificii… Când fu la a 450 bară se opri privi şi proiectă lumina lămpii în jos. Dar nu văzu decât întunericul.

— Ce naiba! murmură el şi continuă să coboare.

La a cinci suta bară se opri brusc. Picături de apă îl stropeau pe picioare, pe genunchii goi Se aplecă, luminând abisul.

— Mii de pipe! şopti el. Şi se cutremură de oroare.

Dedesubtul lui, la un metru distanţă, un torent de apa spumegândă curgea de la stânga spre dreapta cu repeziciunea unui tren fulger. Era un spectacol halucinant. Ba fascinat de apele tumultoase, care

străluceau sub raza de lumină, Marius sta acolo aplecat şi cu mâinile ţinându-se strâns de bară.

— Wup, a căzut aici, s-a omorât ca să nu fie nevoit să dezvăluie secretul pergamentelor. E un erou acest Wup!

Dar deodată un gând îl făcu să se cutremure.

— Dumnezeule! dacă bara ar ceda sub greutatea mea!

O sudoare rece îi acoperi fruntea. Îi se păruse că bara se mişca… Dar, din fericire îşi dete seama că primejdia cea mai mare în momentul acela era frica. Căci frica înmoaie muşchii, deschide mâinile, răpeşte orice vigoare fizică. Făcu o sforţare supraomenească şi apucă întâi cu o mână, apoi cu cealaltă bara de deasupra şi începu să se urce. Ajunse sus fără prea multă osteneală şi spre a linişti pe camarazii săi. Strigase de mai multe ori pe când se urca

— Ohe! Ohe! Ohe!

Şi când reapăru, ud ca şi când ar fi stat în apă şi pusese piciorul pe lespezile sălii, Raimondo, Jean Bart şi John Rock nu se putură opri de a nu-l îmbrăţişa.

Le spuse ceea ce văzuse şi încheie:

— Desigur că vechii incaşi aruncau în prăpastia asta pe trădători, pe delicvenţi sau pe inamici.

— Oricum ar fi, zise Raimondo, noi nu cunoaştem în întregime misterul Locului Sacru şi nu-l vom cunoaşte niciodată, căci îmi închipui că acei criptogram ne-ar fi descoperit multe lucruri pe care nu le mai putem şti de vreme ce am pierdut pergamentul.

— Pergamentele da, întrerupse John Rock, dar nu şi criptogramul, căci l-am copiat pe carnetul meu.

— Ei bine! zise Jean Bart, mai avem încă doi prizonieri. Dacă i-am întreba?

— Să încercăm.

Şi câteşi patru se duseră la locul unde lăsaseră pe Bohu şi Mutu. Dar amândoi avură un aer atât de mândru şi o privire atât de dispreţuitoare, încât nici nu mai încercară să-i întrebe.

— Să renunţăm la asta, zise Raimondo. Planul nostru e stabilit: să-l executăm. Marius şi Jean Bart, voi veţi rămâne să păziţi intrarea Templului. John Rock şi cu mine ne vom duce cu aeroplanul la Lima şi ne vom înapoia aici, aşteptând ca guvernul peruvian să ia în posesie insula Titicaca şi ceea ce conţine. Cât pentru morţi, să-i azvârlim în abis, căci acesta trebuie să fi fost mormântul pe care l-ar fi preferat, de vreme ce Wup şi l-a ales de bună voie

— Dar, cu spaniolul meu din pirogă ce facem? întrebă Marius.

— Îi vom da libertate şi cei o sută de dolari promişi.

O oră după aceea aeroplanul se înălţă cu Raimondo şi John Rock, pe când ceilalţi doi, cu revolverele în mână, făceau de gardă la intrarea extraordinarului Templu al Soarelui.

CAPITOLUL VII
Spre viitor

Entuziasmat de descoperirea fabulosului tezaur, guvernul peruvian acceptă toate condiţiile propuse de cercetaşi. Şi între Raimondo Balsan şi senor Anton Porto, preşedintele republicii peruviene se semnă un contract în toată regula. După două zile cei trei cercetaşi, având la ei un cec oficial de un trei milioane şapte sute cinzeci de mii de dolari asupra Băncii Naţionale a Statelor Unite îşi luară drumul spre New York.

Sosind acolo aflară că Smithson şeful poliţiei arestase în plină mare, pe bordul unui yacht de plăcere german, semnalat prin telegrafia fără fir pe al patrulea hoţ, numitul Tokman. Şi în cabina lui se găsi partea lui din milioanele furate.

Cercetaşii hotărâră ca acea parte de 1.250.000 dolari să fie împărţită săracilor New Yorkului.

Şi acum Raimondo, Marius şi Jean Bart, fiind bogaţi atât ei cât şi familiile lor respective ar fi putut să se înapoieze în Italia şi să trăiască liniştiţi. Dar, când cineva a prins gustul aventurilor, nu renunţă la ele atât de uşor.

John Rock spunea:

— Eu nu voi putea fi cu adevărat liniştit până ce nu voi avea explicaţia criptogramelor care ascund misterul Lacului Sacru.

Raimondo, Marius şi Jean Bart ziceau:

— Acum existenţa ni s-ar părea searbădă dacă ar trebui să renunţăm de a mai colinda lumea şi de a vedea toate lucrurile pe care nu le cunoaştem încă. Şi câteşi patru priveau viitorul cu o adevărată sete de aventuri…

Şi viitorul le rezerva numeroase peripeţii. Iar noi care trăim în veşnica plictiseală a întâmplărilor de toate zilele îi vom urmări cu emoţie în drumul lor spre necunoscut…

Citiţi urmarea în fascicola nr. 9:

„Cercurile de flăcări”

16 Pagini EXEMPLARUL În țară 3 Lei În străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

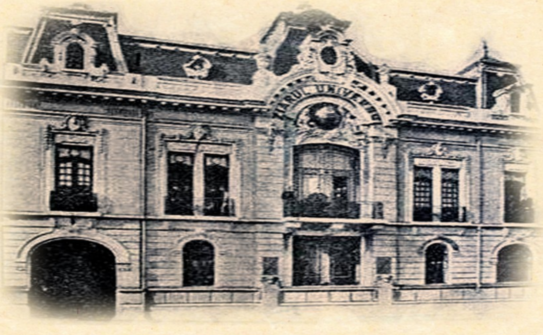

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI